

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Σοσιαλιστική Εργατική Εφημερίδα

Σ' αυτο το φυλλο

Ελληνο-
κεντρική
παιδεία:
ροπαλο
σοβινισμού
και
λιτοτητας
σελ.4

Αίτη:
η εισβολή
των ΗΠΑ
δεν
φέρει
δημοκρατία
σελ. 2

Η
κυβέρνηση
βλαφτεί
σοβάρα
την υγεία
μας
σελ.8

0% ΔΙΝΕΙ Ο ΚΛΗΡΙΔΗΣ

ΜΗ ΔΕΝ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΜΕΡΕΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ!

Η κυβέρνηση υποσχεται στους δημο-
σίους και ημικρατικούς υπαλλήλους ότι
οι αυξήσεις που θα τους δώσει για τα
επομενα τρία χρόνια θα φτάνουν το
υψος του 0%!!

Δεν υπάρχουν λεφτα λέει, τα ταμεία
είναι μείον και οι προϋπολογισμοί ελλει-
ματικοί. Μας δουλεύει ψηλό γαζί. Λε-
φτα υπάρχουν, υπάρχει ολος ο πλου-
τος που δημιουργούν οι εργαζόμενοι με
τον καθημερινο μοχθο τους. Τα θέλουν
ομως όλα για τον εαυτο τους.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 3

Τριήμερο
συζητήσεως
ενημερώσεως
αντιπαραθέσεως
21 - 23
Οκτωβρη
ΑΤΙ-ΛΕΥΚΩΣΙΑ

ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ 94

Συμπαρασταση στους τουρκοκυπριους του νοτου ανευ ορων

Εξή Τουρκοκυπριοι που ζουν στο νοτο, έδωσαν δημοσιογραφική διασκέψη καταγγέλοντας την καταπίεση και την τρομοκρατία που επικρατεί στο βορρα. Καποιοι απο αυτούς ηρθαν προσφατα στο νοτο ενώ αλλοι εδώ και μερικά χρονια.

Στο γεγονός έδωσαν μεγάλη δημοσιότητα τα Μεσα Μαζικής Ενημέρωσης, αρπάζοντας την ευκαιρία για να προβάλουν το μοτίβο ότι «και οι τουρκοκυπριοι δεν ανεχονται τον Ντενκτας και ότι μαζί μπορούμε να αγωνιστούμε εναντια στην κατοχή». Λίγες μερες αργότερα μερικοί απο αυτούς εκαναν μαζί με τις οικογενειες τους διαδήλωση εναντια στο Ντενκτας στο οδοφράγμα του Ληδρα Παλλας.

Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι αυτά που καταγγείλουν οι τουρκοκυπριοι για την φτώχεια και την καταπίεση οσων είναι αντιθετοι στην πολιτική του Ντενκτας και των στρατοκρατων στο βορρα είναι αληθεια. Εξάλλου είναι γνωστο ότι πολλοι τουρκοκυπριοι για να γλυτώσουν απο την οικονομική ανεχεια που υπάρχει στο βορρα αναγκάζονται να μεταναστευσουν.

Δεν πρέπει όμως να υπάρχει και η παραμικρή αμφιβολία ότι το ενδιαφέρον που έδειξε η κυβέρνηση και τα μεσα μαζικής ενημέρωσης ταχα για τα δικαιώματα και την ευημερία των τουρκοκυπριων είναι υποκριτικό και

υστεροβουλο. Αναμεσα σε άλλα ευθυνη για την φτώχεια και τα προβλήματα των τουρκοκυπριων έχει και η ελληνοκυπριακή κυβέρνηση με το οικονομικό, πολιτιστικό και αθλητικό εμπάρκο που επιβάλλει στο βορρα. Ακόμα τουρκοκυπριοι ερχονται στο νοτο εδώ και πολλά χρονια και είναι γνωστο το τι τραβουν απο τις παρενοχλήσεις της αστυνομίας, ιδιαίτερα όσοι αρνούνται να γίνουν ρουφιανοι της ΚΥΠ και της αστυνομίας και να παίξουν το παιχνίδι της ελληνοκυπριακής κυβέρνησης.

Στο παρελθον έγιναν πολλές φορές καταγγελίες, απο τουρκοκυπριους για παρενοχλήσεις απο την αστυνομία και την ΚΥΠ. Εννια τουρκοκυπριοι μαλιστα εστειλαν επιστολες στον Γενικό Εισαγγελέα με τις οποίες καταγγελλαν την αστυνομία γι αυτές τις παρενοχλήσεις.

Καταγγελίες έγιναν πολλές φορές και για το ότι η αστυνομία στέλλει πίσω στο βορρα τουρκοκυπριους και κουρδους που ερχονται στο νοτο γιατί τους κυνηγουν απο κει. Είναι γνωστή η ιστορία δυο τουρκοκυπριων αριστερων, του Μουσα Ονιουρ και Μουσταφα Εμιν που παραδοθηκαν απο την ελληνοκυπριακή αστυνομία στην τουρκοκυπριακή, και όταν καταφεραν να ξαναεπιστρεψουν κινήσαν αγωγή στην κυβέρνηση γι αυτή τη πράξη της και κέρδισαν τη δική.

Καταγγέλιες για κακοποίηση και παρενοχλήσεις των τουρκοκυπριων του νοτου εκανε και η «Επιτροπή Υπε-

ρασπίσης των Δικαιωμάτων των Τουρκοκυπριων» του νοτου που συσταθηκε απο ελληνοκυπριους και τουρκοκυπριους αντισωβινιστες, αλλά τα μεσα μαζικής ενημέρωσης οχι μονο εβαψαν αυτές τις καταγγελίες αλλά πολεμησαν και την επιτροπή. Η σημερινή Υπουργός Παιδείας, Κλαίρη Αγγελίδου, όταν ήταν βουλευτής σε συνέντευξη της στο ραδιοφωνο καλεσε την Επιτροπή «να ζητήσει συγνώμη και να διαλυθεί γιατί κανει κακο στην εθνική μας υποθεση». Αυτό δείχνει με τον πιο χαρακτηριστικό τροπο το είδος του ενδιαφέροντος που έχουν ολοι αυτοι για τα δικαιώματα των τουρκοκυπριων.

Αν εδώ είναι ο παραδεισος για τους τουρκοκυπριους που προβάλλει η κυβέρνηση τότε γιατί οι τουρκοκυπριοι που ζουν στο νοτο είναι ελαχιστοι και αυτοι μόλις βρουν ευκαιρία και χρηματα φευγουν για αλλου;

Οι τουρκοκυπριοι του νοτου δεν πρέπει να έχουν καμία εμπιστοσύνη σε αυτούς που ζητουν ανταλλάγματα για να τους βοηθήσουν.

Η καλύτερη συμπαρασταση που μπορούμε να προσφέρουμε στους τουρκοκυπριους που θέλουν να ζήσουν στο νοτο είναι πρώτα απο όλα να καταγγείλουμε την δική μας πλευρά για την καταπίεση και τους διωγμούς σε βάρος τους. Να τους συμπαρασταθούμε ανευ ορων και οχι μονο αν και όταν καταγγέλλουν τον Ντενκτας.

Δημητρα Χριστοδουλου

Πολλες φορές τουρκοκυπριοι αντισωβινιστες που ζουν στο νοτο συμμετείχαν σε εκδηλώσεις του εργατικού κινήματος. Αρκετοι απο αυτούς που δεν δεχτηκαν να παίξουν το παιχνίδι της αστυνομίας και της ΚΥΠ διώχτηκαν στο βορρα.

Η επετειος της ανεξαρτησίας: υποκρισία χωρίς ορια

Η ανεξαρτησία της Κυπρου που βγήκε μεσα απο τις συμφωνίες Ζυριχης - Λονδίνου ανακηρύχτηκε στις 15 Αυγουστου του 1960. Αυτή η ημερομηνία όμως δεν γιορταστηκε ποτε, γιατί ο Αυγουστος θεωρηθηκε πολύ ζεστος μηνας για να γιορταζεται η ανεξαρτησία και έτσι καθιερωθηκε η 1η του Οχτωβρη σαν επετειος της ανεξαρτησίας.

Είναι αξιοσημείωτο όμως ότι πριν το 1974 κανεις δεν ήξερε αυτή την ημερομηνία και κανεις δεν γιορτάζε αυτή την επετειο.

Τότε ολοι μιλούσαν για την ελληνικότητα της Κυπρου. Για τον Μακάριο και την υπολοιπή ελληνοκυπριακή πολιτική ηγεσία, η ανεξαρτησία δεν ήταν παρα ο ενδιάμεσος σταθμός που θα οδηγούσε τελικά στην Ενωση και την ολοκληρωτική κυριαρχία τους πανω στη Κυπρο.

Γιαυτό πριν το '74 ολα ήταν υποταγμένα να εξυπηρετήσουν αυτο το στοχο. Παντου κυματιζε η ελληνική σημαία, στα δημόσια χτίρια, στα σχολεία ακόμα και εξω απο τη Βουλή. Ο κυπριακος στρατος που προβλεπε το συνταγμα ποτε δεν δημιουργήθηκε και

την θέση του την πήρε η Εθνική Φρουρά για να υποδηλώνει τους ελληνικούς εθνικούς προσανατολισμούς της.

Το Κυπριακό κρατος ποτε πριν το '74 δεν διανοηθηκε να πάρει μέρος σε Ολυμπιακούς αγώνες σαν ανεξάρτητο κρατος με δική του «εθνική ομάδα» αλλά οι κυπριοι αθλητες συμμετείχαν σαν μέρος της εθνικής ομάδας της Ελλάδας. Ακόμα και στο ποδόσφαιρο δεν υπηρχε εθνική ομάδα και το Κυπριακό πρωταθλήμα ήταν μέρος του ελληνικού. Η πρωταθλήτρια Κυπρου συμμετείχε στην Α' εθνική κατηγορία του ελληνικού πρωταθλήματος. Ακόμα ολα εκείνα τα χρονια ουτε διανοηθηκαν να παρουν μέρος σαν ξεχωριστο κρατος σε διεθνεις εκδηλώσεις όπως Γιουρβισιον, καλιστεία και άλλα παρομοια.

Ολα αυτά αρχισαν μετα το '74. Μετα την ηττα στο πολεμο χρειαζονταν πια μια νέα ταχτική για να αντιμετωπιστούν οι συνεπειες της ηττας. Χρειαζονταν να προβληθεί η εικόνα του ανεξάρτητου κρατους μελους του ΟΗΕ που δεχτηκε «αναίτια και ξαφνικά την επιθεση της Τουρκίας». Ετσι αρχισαν να τρέχουν παντου και να εμφανίζονται σαν το μονο νομιμο κρατος στη Κυπρο. Χρειαστηκε να περουν 19 ολοκληρα χρονια απο την ανακηρύξη της για να γιορταστεί για πρώτη φορά το 1978 η επετειος της ανεξαρτησίας την 1η του Οχτωβρη. Αργότερα καθιερωθηκε και σαν επίσημη αργία.

Ολη αυτή η υποκρισία προσπαθεί να κρυψει τις ευθυνες και της ελληνοκυπριακής αρχουσας τάξης για τους πολε-

μους και τις καταστροφες που περσαν οι εργαζόμενοι, ελληνες και τουρκοι στη Κυπρο εδώ και πανω απο τριαντα χρονια. Προσπαθει να κρυψει τις ευθυνες τους για τον αποκλεισμό των τουρκοκυπριων, μιας μεγάλης μειοψηφίας του πλυθυσμου, απο το συναιτετικό κρατος της Ζυριχης, την θυματοποίηση και την καταπίεση τους.

Οσο γελοιο και υποκριτικό είναι να ισχυριστεί κανεις ότι ο τουρκικός στρατος ηρθε στη Κυπρο για να σώσει τους τουρκοκυπριους, αλλο τόσο γελοιο και υποκριτικό είναι να ισχυρίζεται ότι οι ελληνοκυπριοι αστοι υπηρξαν τα αθωα θύματα μιας ξαφνικής και αναίτιας εισβολής. Μεχρι το '74 αυτοι ήταν οι κυριως επιτιθεμενοι και οι καταπιεστες των τουρκοκυπριων.

Οσο υποκριτες είναι οι τουρκοι εθνικιστες όταν ονομαζουν την εισβολή του '74 «ειρηνευτική επιχειρηση» αλλο τόσο υποκριτες είναι οι ελληνοκυπριοι ομοιοι τους όταν γιορταζουν την 1η Οχτωβρη την επετειο της ανακηρύξης του «ανεξάρτητου κρατους της Ζυριχης» το οποίο εκαναν ότι μπορούσαν για να το διαλύσουν και να αποκλείσουν απο αυτο τους τουρκοκυπριους.

Αλεξης Γεωργίου

Η αρχουσα τάξη προστατεύει αυτούς που την υπηρετούν

Εναντιον δυο αστυνομων που τον προηγουμενο χρονο πρωταγωνιστησαν σε επεισοδια ασκήσης αστυνομικής βίας γίνονται ανκρίσεις και πιθανον να διωχθουν.

Ο ένας είναι ο διοικητής της ΜΜΑΔ Προκοπής Γεωργίου, ο γνωστος απο τον ξυλοδαρμό του Λυκουρη περυσι στη Λαρνακα και το περιβόητο «Τακ τακ να τελειωνουμε» που ειπε όταν δηλώσε ότι η αστυνομία έχει το δικαίωμα να τραβήξει το αυτοματο και τακ τακ να τελειωνουμε.

Ο αλλος είναι ο αστυνομικός διευθυντής Παφου, ο γνωστος τραλαλας που ειχε την ευθυνη για το δολοφονικό επεισόδιο στη Χλωρακα όταν η ΜΜΑΔ δολοφόνησε τον Λευτερη και την Ελση μεσα στο σπίτι τους.

Το τραγικό στην ολη ιστορία είναι ότι κανενας απο τους δυο δεν διώκεται για αυτές τις πράξεις αλλά για αλλους λόγους. Ο Προκοπής γιατί εκανε δηλώσεις εναντια στην ηγεσία της αστυνομίας ότι τον παραγνώρισαν στις προσλήψεις και ο Τραλαλας γιατί απασχολούσε ξενους εργατες, χωρίς αδεία στα χτήματα του.

Τότε που επρεπε να κατσουν στο σκαμνι για εκείνες τους τις πράξεις ο υπουργος και η ηγεσία της αστυνομίας τους έδωσαν πλήρη καλυψη και τους στηριξαν. Τότε βεβαια επρεπε να σωσουν το κύρος της αστυνομίας και της κυβέρνησης που ειχε την πολιτική ευθυνη για την δολοφονία της Αντρης και του Λευτερη και τον ξυλοδαρμό του Λυκουρη. Τότε που επαιζαν το παιχνίδι της αρχουσας τάξης τους προστατεύαν σημερα διώκουν τον Προκοπή γιατί απειλήσε να βγάλει στη φορα τα απίλυτα τους.

Η υποκρισία είναι συνωνυμη με την κυβέρνηση και την αρχουσα τάξη.

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

0% γι' αυτούς ΟΧΙ για μας

συνεχία από σελ. 1

Ο Αναστασιαδής του Συναγερμού και ο Γαλανός του ΔΗΚΟ ζητούν διπλασιασμό του μισθού των βουλευτών. Θέλουν να παίρνουν 40.000 λίρες το χρόνο γιατί κουράζονται λένε να μας «υπηρετούν».

Πρέπει να είναι πολύ κουραστική δουλειά να ψηφίζεις νομοσχέδια που απαγορεύουν στους νεολαίους να οδηγούν μηχανάκια ή να μπαίνουν στις δισκοθήκες, να ψηφίζεις επιδοτήσεις και φοροαπαλλαγές για τους βιομηχανούς και τους ξενοδοχούς ή να δίνεις εκατομμύρια λίρες για τανκς, κανονία και βομβές. Σίγουρα όμως το πιο κουραστικό θα είναι όταν ψηφίζουν νομοσχέδια που παγώνουν τις προσλήψεις εκπαιδευτικών, γιατρών, νοσοκομίων, και γενικά υπαλλήλων στο δημόσιο και ημικρατικό τομέα.

«Απὸν ἀντρεπέται ὁ κόσμος ἐν δικῷ του» λέει και μια λαϊκή παροιμία. Μια εργάτρια ενδύσης, που σκοτώνεται οχτώ και δώδεκα ώρες μέσα σε εργοστάσια με αθλιές συνθήκες δουλειάς και έχει τον μάστορα πάνω από το κεφάλι της με το χρονομετρητή να μετρά ποση ώρα θα κάνει για να κατοικήσει, θα χρειαστεί να δουλέψει μια ολοκληρωτή ζωή για να βγάλει τις 40.000 λίρες.

Δεν υπάρχουν λεφτά για μισθούς, σχολεία, νοσοκομεία, παιδικούς σταθμούς, αλλά υπάρχουν για στρατιωτικούς εξοπλισμούς, παρελάσεις και ασκήσεις. Όσα ξοδεύονται για τις παρελάσεις είναι αρκετά για να κτιστούν πολλές αίθουσες σχολείων για να μπουν μέσα οι μαθητές που κάνουν μάθημα σε αθλία υποστατικά. Όσα στοιχίζει ένα αρμά ΑΜΧ είναι αρκετά για να κτιστούν δεκάδες παιδικά σταθμοί. Όσα στοιχίζει ένα πυραυλικό συστήμα είναι αρκετά για να λυσουν μονιμά το στεγαστικό του Πανεπιστημίου. Όσα ξοδεύονται για μια ασκήση σαν το Νίκηφορο θα ήταν αρκετά για να δημιουργηθούν και επανδρωθούν νέοι υπερσυγχρόνοι θάλαμοι σε όλα τα νοσοκομεία

Η αγανακτηση και ο θυμος της εργατικής τάξης και η διαθεση της να παλέψει εναντίον στη μετρά λιτότητας της κυβέρνησης εκφραστήκε πολλές φορές, όπως περυσί στις κινητοποιήσεις εναντίον στις φορολογίες. Οι συντεχνίες δεν πρέπει να αφήσουν αυτή τη διαθεση να πάει χαμένη και αυτή τη φορά.

για να καλύψουν τις ανάγκες των καρδιοπαθών, των θαλασσοαμικών, των παιδιών με ειδικές ανάγκες και γενικά όλων εκείνων των εργαζομένων που ταλαιπωρούνται καθημερινά στα νοσοκομεία ή περιμένουν μήνες για μια αχτινογραφία ή μια εγχείρηση.

Κυβέρνηση Καπιταλιστών

Όμως η προτεραιότητα της κυβέρνησης δεν είναι η υγεία, η μόρφωση και η ευημερία των εργαζομένων αλλά η ευημερία της τάξης που εκπροσωπεί, των καπιταλιστών.

Την ίδια ώρα που δίνει 0% στους εργατές για τρία χρόνια, οι τραπεζίτες ανακοινώνουν κέρδη που φτάνουν στο 20% μόνο για τους εξη πρώτους μήνες του '94. Η Λαϊκή και η τραπεζα Κύπρου ανακοίνωσαν κέρδη η κάθε μια που φτάνουν σχεδόν

στα 14 εκατομμύρια λίρες. Δηλαδή κερδίζουν πάνω από 100.000 λίρες για κάθε εργασιμη μέρα που είναι ανοιχτές οι τραπεζές.

Οι ξενοδοχοί που κλέγονταν το καλοκαίρι τώρα ανακοινώνουν κέρδη εκατομμυρίων. Παρομοίως ισχύουν για τους βιομηχανούς και τους εμπόρους. Όσα βγαίνουν αυτοί σε μια μέρα δεν τα βγαίνει ένας εργατής σε μια ολοκληρωτή ζωή.

Να που πάει ο πλούτος που παράγει η εργατική τάξη. Τον τσεπώνει μια μικρή μειοψηφία που ποτέ δεν δουλεύει εστω και για μια μέρα κάνοντας ένα τιμίο μεροκάματο.

Αυτοί είναι που πρέπει να πάρουν 0% και όχι οι εργαζόμενοι στο δημόσιο και ημικρατικό τομέα.

Και όμως η Κυβέρνηση ετοιμάζει για τους καπιταλιστές ακόμα μεγαλύτερο φαγώπο με τις ιδιωτικοποι-

σεις που θέλει να κάνει.

Την ίδια ώρα για τους εργατές ετοιμάζει απολύσεις και περισσότερα χτυπήματα. Στην υδατοπρομήθεια αφού χρησιμοποίησε τους εργατές για να κάνουν τα έργα του νοτίου αγωγού τώρα που τελειώσαν θέλει να τους πετάξει έξω σαν σπιμένες λεμονοκουπές.

Θέλει να κοφεί τους μισθούς των νέων υπαλλήλων. Να καταργήσει κεκτημένα και να κουτσουρεύει την ΑΤΑ κτυπώντας ακόμα παραπάνω το βιοτικό επίπεδο της εργατικής τάξης. Ιδιαίτερα σήμερα που η ακρίβεια κοντεύει να μετατρέψει τα φρούτα και τα λαχανικά σε είδη που οι εργαζόμενοι θα τα βλέπουν μόνο από φωτογραφίες. Η κυβέρνηση παιζει το παιχνίδι των χοντρεμπορών καταργώντας τη διατήρηση και οι τιμές των τροφίμων ανεβήκαν στα ύψη. Οι πατάτες εφτάσαν να πουλιούνται πιο ακριβά στη Λευκωσία

απ' ότι πουλιούνται οι κυπριακές πατάτες στο Λονδίνο.

Είναι ολοφάνερο ότι η προεκλογική ανησυχία του Κληρίδη για το καλάθι της νοικοκυράς που αδειάζει ήταν πως να της πάρει στο τέλος και το ίδιο το καλάθι.

Να τους ξεφορτωθούμε

Δεν υπάρχει κανένας λόγος να τους ανεχόμαστε άλλο. Δεν είμαστε υποχρεωμένοι να τους περιμένουμε να εξαντλήσουν τη πενταετία. Μεχρι τότε μπορεί να μας έχουν εξαντλήσει εμάς.

Μπορούμε να τους ξεφορτωθούμε από τώρα. Όσο πιο γρήγορα τόσο το καλύτερο.

Δεν έχει σημασία που το σύστημα είναι προεδρικό. Καμία κυβέρνηση δεν μπορεί να κυβερνά αν δεν έχει μια μινιμουμ κοινωνική αποδοχή, αν τα συνδικάτα και οι οργανώσεις της εργατικής τάξης δεν της δίνουν κάποια πίσω-ση ή εστω ανοχή. Η κυβέρνηση Κληρίδη βρίσκεται στα όρια αυτής της ανοχής.

Εκείνο που χρειάζεται είναι η αντιπολίτευση να οργανώσει τον θυμό και την αγανάκτηση της εργατικής τάξης και να τον μετατρέψει σε αντικυβερνητική κίνηση με απεργίες και διαδηλώσεις. Ούτε η πλειοψηφία στη Βουλή, ούτε το προεδρικό σύστημα είναι αρκετά για να σωσουν την κυβέρνηση όταν δεν μπορεί στην πράξη να κυβερνήσει γιατί τα μέτρα της θα βρίσκουν τη μαζική και δυναμική αντίσταση χιλιάδων εργαζομένων.

Η εργατική τάξη έδειξε ότι έχει διαθεση να παλέψει για κάτι τέτοιο. Ήδη κάτω από την πίεση των αντιδράσεων της οι συντεχνίες αναγκάστηκαν να καλέσουν κινητοποιήσεις εναντίον στην ακρίβεια. Η αριστερά δεν πρέπει να αφήσει αυτή τη διαθεση να πάει χαμένη. Η κινητοποίηση της 10ης του Οχτωβρίου μπορεί και πρέπει να γίνει η αρχή για μια πορεία που θα στείλει τον Κληρίδη εκεί που έστειλαν πριν ένα χρόνο οι ελλήνες εργατές τον Μητσοτάκη.

Οι συγκεντρώσεις της 10ης Οχτωβρίου να γίνουν η αρχή για την ανατροπή της κυβερνητικής πολιτικής

Οι συγκεντρώσεις που καλούν οι συντεχνίες εναντίον στην ακρίβεια στις 10 Οχτωβρίου πρέπει να έχουν επιτυχία. Η συμμετοχή όλων μας είναι απαραίτητη. Πρέπει με την παρουσία μας να δείξουμε την εμπραχτή αντίδραση μας απέναντι στην αντεργατική πολιτική της κυβέρνησης.

Οι συγκεντρώσεις θα γίνουν

στις βιομηχανικές περιοχές από τις 12 μ.μ. μέχρι τις 1 μ.μ. και καλούνται από την ΠΕΟ και την ΣΕΚ.

Η επιτυχία των κινητοποιήσεων θα ήταν σίγουρα μεγαλύτερη αν συνδυάζονταν με μια 24 ωρη απεργία ή μια στάση αλλά εστω και έτσι πρέπει να δώσουμε όλοι μαζί το παρόν μας.

Η επιτυχία των συγκεντρώσεων θα είναι ένα μήνυμα προς την συγκυβέρνηση ότι η εργατική τάξη δεν θα κατσει απάθης να

τους παρακολουθεί να λεηλατούν τις κατακτήσεις και τα εισοδήματά της.

Θα είναι ακόμα και ένα μήνυμα προς τις ηγεσίες των συντεχνιών ότι η υπομονή της εργατικής τάξης έχει εξαντληθεί. Η περίοδος της συνεναισης και των συμβιβασμών πρέπει να δώσει τη θέση της σε έργα. Μόνο έτσι μπορούμε να φραξουμε το δρόμο στην Κυβέρνηση, την ΟΕΒ και τους ομοίους τους.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΞΟΡΜΗΣΗ

2000 λίρες μέχρι το τέλος του '94

Η επιθεσις της κυβέρνησης και των εργοδωτών έχουν χτυπήσει το βιοτικό επίπεδο και τις κατακτήσεις της εργατικής τάξης και της νεολαίας. Η εργατική και οι νεολαίοι όμως δεν καθνται απάθεις και να δεχτούν αυτές τις επιθεσεις.

Μεσα από τους καθημερινούς μικρούς και μεγάλους αγώνες τους αντιστεκονται στην κυβέρνηση της λιτότητας και του σωβινισμού.

Η "Εργατική Δημοκρατία" προσπάθησε να είναι μεσα σε αυτές τις μάχες της εργατικής τάξης και της νεολαίας. Στις απεργίες, στις διαδηλώσεις, στα συλλαλητήρια εναντίον στο πραξικόπημα και όπου αλλού τις επιτρεπουν οι δυνάμεις της.

Πόσο μακριά μπορεί να φτάσει η φωνή της εξαρτάται από την υποστήριξη που βρίσκει από τους εργατές, τους φοιτητές τους μαθητές. Εξαρτάται αναμεσα στα άλλα και από τις οικονομικές της δυνατότητες.

Η "Εργατική Δημοκρατία" στηρίζεται αποκλειστικά στα εσοδα από το πουλημα της εφημερίδας και τις συνδρομές των μελών και υποστηρικτών της. Γι' αυτό για άλλη μια φορά απευθυνομαστε σε σας για να μας βοηθηθεί να κάνουμε την "Εργατική Δημοκρατία" να φτανει σε περισσότερους χώρους δουλειάς, στο Πανεπιστήμιο, τα κολλέγια και τα σχολεία.

Ξεκινούμε από αυτό το μήνα οικονομική εξορμήση με στοχο να μαζέψουμε 2000 λίρες μέχρι το τέλος του χρόνου. Είμαστε σίγουροι πως η γενναιοδωσή συνεισφορά σας θα μας βοηθήσει να υπερκαλύψουμε αυτό το στοχο. Μπορείτε να ενισχυθείτε την Εργατική Δημοκρατία, αγοράζοντας την εφημερίδα, πουλώντας της σε κάποιο γνωστό σας ή δίνοντας την εισφορά σας σε κάποιο από τους συντροφους που θα βρείτε να την πουλουν στις πλατείες, τα γηπεδα, τα σουπερμάρκετ και έξω από τα εργοστάσια.

Ελληνοκεντρική παιδεία:

Ροπαλό σοβινισμού και λιτοτητας

Φέτος από την αρχή της σχολικής χρονιάς, οι μαθητές, οι φοιτητές, οι εργαζόμενοι στην εκπαίδευση και οι γονείς, πήραν μια πρώτη γεύση του τι σημαίνει «η ελληνοκεντρική παιδεία» της Κλαίρης Αγγελίδου. Μαθήματα στις αυλές των σχολείων, στα καφενεία, σε πραγίες, μαθητές σαν σαρδέλες στις τάξεις, συνεχείς μεταθεσεις, συμπλεγμένα, ελλείψεις βιβλίων, δασκάλων, καθηγητών. Η κατάσταση που επικρατεί στην εκπαίδευση χαρακτηρίζεται από όλους σαν χασομής.

Την ίδια στιγμή που συμβαίνουν όλα αυτά το υπουργείο εξαπολύει επιθεση εναντίον στα δικαιώματα και τις συνδικαλιστικές κατακτήσεις των εργαζομένων στην εκπαίδευση. Αρνείται να εφαρμόσει υπογραμμένες συμφωνίες, προσπαθεί να φάει την προμήθεια των συμβασιούχων, να καταργήσει το καταλογο διορισμένων, περιορίζει στο ελάχιστο τους νέους διορισμούς και μιλά για προβληματικούς καθηγητές και δασκάλους.

Δεν είναι όμως μόνο αυτά. Η Κλαίρη θέλει να περάσει στα σχολεία και μια σειρά από αντιδραστικές και συντηρητικές ιδέες που θυμίζουν κάποιες άλλες εποχές. Βάζει σε διαθεσιμότητα ένα δασκάλο γιατί συμφωνά με καταγγελία του παπα του χωριού αρνήθηκε να φιλήσει το σταυρό. Μικροί μαθητές τιμωρούνται γιατί ειπών την λέξη καντίνα αντί του ελληνικού «κυλικείου» που συμφωνά με εγκύκλιο του υπουργείου πρέπει να λεγέτε. Θέλει να καταργήσει τα καρναβαλιστικά παρτυ στα σχολεία γιατί έχουν ειδωλολατρική προέλευση. Θέλει να επαναφέρει το θεσμο του παιδοναού. Αποβάλλει μαθητές για την στολή και γιατί φορούσαν παπούτσια με γραμμές καφέ αντί μαυρές στη σόλα.

Σήμερα όλες οι συνδικαλιστικές οργανώσεις των εκπαιδευτικών, αλλά και άλλοι εργαζόμενοι αγανακτισμένοι από αυτή την κατάσταση καταγγέλλουν το υπουργείο παιδείας. Μιλούν για προχειροποίητο κακοπρογραμματισμό, ασυνέπεια και ενοπλίζουν το πρόβλημα σε κάποιους χειρισμούς από μερικούς του υπουργείου και στην αδυναμία του να εφαρμόσει μια συνολική πολιτική στα θέματα της εκπαίδευσης. Ένα τέτοιο συμπέρασμα όμως θα ήταν λάθος γιατί όλα αυτά συμβαίνουν όχι σαν αποτέλεσμα των κακών και ατσάλων χειρισμών από μερικούς του υπουργείου, όχι γιατί το υπουργείο δεν έχει πολιτική αλλά αντίθετα εξαιτίας της πολιτικής που έχει και προσπαθεί να την εφαρμόσει στην εκπαίδευση.

Πολιτική Λιτοτητας

Η κυβέρνηση του Κληρίδη δεν είναι μια κυβέρνηση που ανεβήκε στη εξουσία για να βοηθήσει τους εργα-

ζομένους. Είναι μια κυβέρνηση που αποτελείται από καπιταλιστές και φροντίζει πάνω από όλα για τα συμφέροντα της τάξης των καπιταλιστών που αντιπροσωπεύει. Γι' αυτό κάνει ότι μπορεί για να στηρίξει και να βοηθήσει τους βιομηχανικούς, τους ξενοδοχείους, τους τραπεζίτες τους εμπορείς και τους ομοίους τους. Απολύσεις, παγοποιήσεις μισθών, χτυπήματα στις εργατικές κατακτήσεις, περικοπές στις κοινωνικές παροχές, ιδιωτικοποιήσεις. Η πολιτική αυτή στοχεύει να χτυπήσει τα μεροκαμάτα και τα δικαιώματα των εργαζομένων ώστε να δημιουργήσει για τους καπιταλιστές τις καλύτερες συνθήκες και προοπτικές για τις επιχειρήσεις τους.

Αυτή την πολιτική είναι που ανέλαβε και η Κλαίρη να περάσει στο χώρο της εκπαίδευσης. Οι ελλείψεις που υπάρχουν σήμερα στα σχολεία, σε αίθουσες, σε βιβλία, σε δασκάλους, το στεγαστικό στο πανεπιστήμιο κ.λ.π. είναι το αποτέλεσμα της πολιτικής για περικοπές στις κοινωνικές παροχές. Αυτά τα προβλήματα υπάρχουν γιατί η κυβέρνηση όχι μόνο δεν έχει διαθέσει να πληρώσει λεφτά για να τα λύσει αλλά γιατί θέλει να κοψεί κι'όσα πληρώνει μέχρι τώρα. Ακόμα η επιθεση εναντίον στους εκπαιδευτικούς είναι κομμάτι της συνολικότερης επιθεσης της κυβέρνησης εναντίον στα μεροκαμάτα και τις κατακτήσεις των εργαζομένων προς ωφέλεος των κερδών του μεγάλου κεφαλαίου.

Οι δικαιολογίες ότι δεν υπάρχουν λεφτά και «το ταμείο είναι μειον» είναι χοντρά ψέματα. Την ίδια στιγ-

μη που το υπουργείο παιδείας αρνείται να καλύψει της ανάγκες από την ελλείψη εκπαιδευτικών, το υπουργείο συμβούλιο ανοίγει χιλιάδες θέσεις για μόνιμους στο στρατό με την προοπτική στο μέλλον να γίνουν πεντε χιλιάδες. Την ίδια ώρα που παγοποιεί τις προσλήψεις, ανοίγει νέες θέσεις για να βολέψει τους 62. Ενώ λέει ότι δεν υπάρχουν λεφτά για να λυθεί το στεγαστικό στα σχολεία, είναι έτοιμη να ξεδοίξει αστρονομικά ποσά για χάρη του «ενιαίου αμυντικού δογματός Ελλάδας και Κύπρου». Την ώρα που μαθητές κανονικά μαθημα στην αυλή του σχολείου, ο Κληρίδης δίνει απλοχερά υποσχέσεις στους επιχειρηματίες του ΚΕΒΕ για επιδοτήσεις, φοροαπαλλαγές και ενα σώρο άλλες διευκολύνσεις. Λεφτά υπάρχουν, απλά η κυβέρνηση δεν θέλει να τα χρησιμοποιήσει για το καλό των εργαζομένων αλλά για να βοηθήσει τους καπιταλιστές, τους ομοίους της.

Σοβινισμός Συντηρητισμός

Σήμερα κάτω από τις σοβινιστικές ιαχές για το μεγαλείο της αρχαίας Ελλάδας, την επιστροφή στο πνεύμα, τα ιδανικά και ιδεώδη του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού, προσπαθούν να κρυφούν την αγρία επιθετικότητα, εναντίον στους εργαζομένους και τη νεολαία. Η Κλαίρη επαναφέρει σε νέα εκδοχή, τα ξεφτυλισμένα ελληνοχριστιανικά ιδεώδη της Χουντας, γίνετε υπερμαχός της Ορθόδοξας και ανασυρει από το χρονο-τουλάπο της ιστορίας όλα αυτά τα αντιδραστικά και συντηρητικά μέτρα

Η Αγγελίδου επαναφέρει σε νέα εκδοχή το ξεφτυλισμένο Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών της Χουντας. και να επιβάλει την πειθαρχία των μοναστηριών σε καθηγητές και μαθητές.

πολιτική της θα τιμωρηθεί και ταυτόχρονα θα καταγγελλεται σαν αιρετικός, αθεός, ανθελληνός και προδότης του έθνους.

Ε, λοιπόν, αυτή η πολιτική δεν πρέπει να περάσει. Οι μαθητές, οι φοιτητές, οι εργαζόμενοι στην εκπαίδευση και γενικά όλη η εργατική τάξη μπορούν και πρέπει να ανατρέψουν αυτή την πολιτική. Χρειάζεται να αντιδράσουμε δυναμικά. Κάθε προσπάθεια να επιβάλουν τον νεο-συντηρητισμό πρέπει να βρσκει την μαζική και δυναμική αντίδραση των οργανώσεων των μαθητών και των εκπαιδευτικών. Κάθε απόπειρα για αποβολές εξαιτίας της εμφάνισης ή του ντυσίματος των μαθητών πρέπει να αντιμετωπίζεται άμεσα με αποχή ή και καταλήψη από τους μαθητές, κάθε απόπειρα να περάσει ο θρησκευτικός φανατισμός πρέπει να βρσκει την αντίσταση μαθητών και καθηγητών.

Οι οργανώσεις των εκπαιδευτικών πρέπει να καλύψουν τους καθηγητές που δεν θέλουν να γίνουν όργανα της Αγγελίδου και να γίνουν μπάτσος των μαθητών και να οργανώσουν την αντίσταση στο νεο-συντηρητισμό.

Οι φοιτητές, οι μαθητές και οι εκπαιδευτικοί πρέπει να συντονίσουν τους αγώνες τους εναντίον στις περικοπές στην παιδεία, για υπερασπίση των κατακτήσεων τους και εναντίον στον νεοσυντηρητισμό. Μόνο έτσι μπορούμε να σταματήσουμε την πολιτική της λιτοτητας και να στείλουμε τους επιδοξούς «μουζαχτιν της ορθόδοξας» σαν την Αγγελίδου στο καλάθι της ιστορίας, εκεί όπου πραγματικά τους αξίζει να είναι.

Πέτρος Μιχαήλ

να κλείσουμε το δρόμο στο ρατσισμό ΟΧΙ στους ξένους εργάτες

Πολλές είναι οι φορές που Αραβες ή Ασιάτες «λαθρομεταναστες» πεφτούν θύματα αυτών που τους μεταφέρουν. Αφού τους κατακλείψουν, τους ριχνούν στην θάλασσα χωρίς να γνωρίζουν που βρίσκονται όπως στην περίπτωση των 13 Συριών που νομίζουν ότι ήταν στην Ελλάδα και γυρεύαν λεωφορείο να πάνε Ιταλία.

Η περιπέτεια των μεταναστών που θα τολμήσουν να έρθουν ή ακόμα και να περάσουν από δω αναζητώντας δουλειά και καλύτερη ζωή δεν σταματάει σε αυτό. Μόλις πατήσουν το πόδι τους στην Κύπρο, η αστυνομία τρέχει πίσω τους για να τους συλλάβει και να τους απελασεί.

Τώρα εκτός από τους ρατσιστικούς περιορισμούς που ήδη υπάρχουν η κυβέρνηση έχει δημιουργήσει ειδικό γραφείο ασφαλείας στο αεροδρόμιο Λαρνακας για έλεγχο των ξένων που έρχονται. Όποιος κινείται υποπτός συλλαμβάνεται και περνά από έλεγχο όπου εξαρτάται η παραμονή του εδώ ή όχι.

Επίσης η αστυνομία σκοπεύει να τοποθετήσει ραντάρ στις «υποπτες» ακτές για άμεσον εντοπισμό των λαθρομεταναστών. Για την αγορά των ραντάρ θα εγκριθεί ειδικό κονδύλι από τους προϋπολογισμούς του 1995. Ζήτησαν μάλιστα από την Αρχή Λιμένων το υποστατικό του Φαρού στο Κίτι για να το κάνουν παρατηρητήριο και να βάλουν κατά μήκος των ακτών οπλισμένους αστυνομικούς που να πυροβολούν εν' ψυχρώ.

Για όλη αυτή την ρατσιστική υστερία και βαρβαρότητα, η αστυνομία ζητά την συνεργασία του κοινού. Όμως ο τρόπος που χειρίζεται τους ξένους εργάτες η κυβέρνηση και η αστυνομία είναι αδικός γιατί δεν είναι «κακοποιοί» αλλά απλά δυστηχισμένοι και τρομαγμένοι άνθρωποι που εγκαταλείπουν τις χώρες τους και τα σπίτια τους λόγω πείνας και φτώχειας, για μια καλύτερη τύχη, για να στείλουν λεφτά στις οικογένειές τους. Πράγμα που έκαναν παλιότερα και οι κυπριακοί εργάτες μεταναστεύοντας στην Αγγλία και Αμερική ή ακόμα και σήμερα που δουλεύουν στη Λιβύη και σε άλλες αραβικές χώρες.

Οι εργαζόμενοι δεν έχουν κανένα λόγο να συνεργαστούν με την κυβέρνηση και την αστυνομία στις ρατσιστικές διωξεις των ξένων. Η κυβέρνηση που ολόκληρη είναι ότι τα ταμεία είναι άδεια, έχει λεφτά για την αγορά ραντάρ που θα επιτρέπουν στους οπλισμένους αστυνομικούς να πυροβολούν άθωους εργάτες που το μόνο έγκλημά τους είναι ότι θέλουν να δουλέψουν για να ζήσουν.

Δυστυχώς ο ρατσισμός που καλλιεργά η κυβέρνηση μέσα στην εργατική τάξη και τη νεολαία έχει ανοίξει το δρόμο και σε αυτοκλήτους «σωτήρες» και υποστηρικτές της «καθαρότητας της φυλής». Προσφατά στον Υψώνα νεαροί πυρπολήσαν το σπίτι στο οποίο έμεναν ξένοι εργάτες. Τέτοια γεγονότα που τα αποδοκιμάζουμε όταν τα βλέπουμε να γίνονται στη Γερμανία και αλλού δεν πρέπει να αφήσουμε να αρχίσουν και εδώ.

Σαν εργαζόμενοι, φοιτητές, μαθητές, πρέπει να καταγγέλλουμε τους ρατσιστικούς όρους και περιορισμούς, να ζητήσουμε ανοικτά συνόρα, ίσα δικαιώματα και οργάνωση των ξένων εργατών στις συντηρίες. Μόνο έτσι θα αντιμετωπίσουμε την εκμετάλλευσή τους από τους εργοδότες και θα φραξουμε το δρόμο στο ρατσισμό που θρεφεί το μίσος μεταξύ των εργατών χωρίζοντας τους σε ξένους και ντόπιους.

Χαρίς Χαράλαμους

ΕΡΓΑΤΙΚΗ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

T.K. 7280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Ρατσιστισμός στις ασκήσεις της εφεδρείας

Σε μια από τις συχνές παρουσιάσεις των εφεδρών στο στρατό, περά από τον εθνικισμό και τους γαλαζιούς ουρανούς, που ακούμε κάθε φορά στις συνηθισμένες ομιλίες των ανωτέρων αξιωματικών, την τελευταία φορά μας ερίξαν και ρατσιστικές ριπές εναντίον στους ομοφυλοφίλους και στους ξένους εργάτες.

Στην αρχή της ομιλίας μας αναφεραν ότι «εχθροί επενδύουν πολλά λεφτά στην κατασκοπία και οι υπ' αρίθμο ένα υποπότι είναι οι ομοφυλοφιλοί γιατί βάζουν πάνω από την πατρίδα τον κώλο τους»!

Μετά από αυτό τον ρατσιστικό και σεξιστικό έμετο συνεχίσαν με τους ξένους εργάτες αραβικής καταγω-

γής, λέγοντας ότι και αυτοί «είναι υποπότι γιατί νοκιάζουν σπίτια στην πράσινη γραμμή». Και όταν κάποιος εφεδρικός ρώτησαν τι μπορούμε να κάνουμε τους απάντησαν: «είναι απλό, εάν δείτε κάποιο να μιλά με Πακιστανό μαυρο υποπότι, να μας το αναφέρεται άμεσα» και μας έδωσαν τον αριθμό του τηλεφώνου του ΓΕΕΦ!!!

Οι καλοπληρωμένοι καραβαναδες κάνουν πως δεν ξέρουν ότι τα νοκία στην πράσινη γραμμή είναι πιο φτηνά. Οι ξένοι εργάτες είναι φυσικό να προτιμήσουν αυτές τις περιοχές αφού με τους εξεφτελιστικούς μισθούς που παίρνουν δεν αντέχουν να πληρώνουν ενοίκιο σε άλλες περιοχές. Όσο για την σεξιστική υστερία εναντίον στους ομοφυλοφίλους, οι υπερμαχοί του αρχαίου ελληνικού

πνεύματος και των 2000 χρόνων ιστορίας, θα ξέρουν καλύτερα ότι οι αρχαίοι ήμουν προγονοί είχαν την ομοφυλοφιλία σαν την ανώτερη μορφή έρωτα!

Ο εθνικισμός και ρατσισμός που καλλιεργείται στο στρατό δεν είναι τυχαίος. Οι εργαζόμενοι που ταλαιπωρούνται με τις συνεχείς εφεδρείες έχουν πια βαρεθεί και τις εφεδρείες και τα μεγάλα λογία. Όλα αυτά είναι μια ενόρχηστραμένη προσπάθεια κυβέρνησης και στρατού να μας αποπροσανατολίσουν, καλλιεργώντας την «ελληνική εθνική υπερφάνια και ανωτερότητα της φυλής» για να δεχτούμε τα αντιδραστικά πολεμοκαπτήλα σχέδια τους, για να γίνουμε κρέας στα κανόνια τους.

Α.Κ.
εφεδρός

ΔΙΕΘΝΗ

ΑΙΤΗ

Τα στρατεύματα των ΗΠΑ δεν θα φέρουν την δημοκρατία

Δεκα Αϊτινοί σκοτώθηκαν από τα αμερικανικά στρατεύματα λίγες ώρες μετά την εισβολή των ΗΠΑ στην Αϊτή όπου υποτίθεται ότι θα φέρουν την ελευθερία και την δημοκρατία. Μέχρι σήμερα πολλές δεκάδες Αϊτινοί έχουν χάσει την ζωή τους σε συγκρούσεις με τους αμερικανούς ή από επιθετικές υποστηρίχτων της χούντας εναντίον διαδηλωτών υποστηρίχτων του εκλεγμένου προέδρου Αριστίτ.

Η αμερικανική εισβολή στην Αϊτή μοιάζει συνεχώς και πιο πολύ με την καταστροφική επέμβαση των αμερικανών στην Σομαλία. Στην Σομαλία οι αμερικανικές δυνάμεις έγιναν δεκτές με επευφημίες αλλά μετά από ένα χρόνο εφυγαν αφήνοντας πίσω τους μια χώρα ακόμα πιο φτωχή και διαιρεμένη από προηγουμένως. Μεσαύτο το χρόνο πάνω από 10.000 Σομαλοί σκοτώθηκαν. Έτσι και στην Αϊτή η γρήγορη στρατιωτική επικράτηση των δυνάμεων των ΗΠΑ και ο έλεγχος που επέβαλαν δεν μπορεί να σταματήσει την πόλωση ανάμεσα στην χούντα και τους υποστηρικτές του Αριστίτ δυσκολεύοντας το ρόλο που θέλουν να παίξουν οι αμερικανοί ιμπεριαλιστές.

Ο Κλιντον θέλει να αποδείξει ότι οι ΗΠΑ μπορούν να επεμβούν στρατιωτικά στην περιοχή, που τη θεωρούν "αυλή" τους, αλλά και σε οποιοδήποτε μέρος τους κόσμου χρειαστεί για να επιβάλουν την δική τους «ταξική πραγματικότητα». Η εισβολή των 15.000 αμερικανών στρατιωτών δεν έχει σκοπό να φέρει δημοκρατία και ευημερία στους κατοίκους της Αϊτής.

Η βρωμική συμφωνία

Η εισβολή δεν αντιμετώπισε καμία αντίσταση μετά από την συμφωνία που έκανε ο πρώην πρόεδρος των ΗΠΑ Κάρτερ με τον ηγέτη της χούντας Ραούλ Σεντρας. Η συμφωνία καμνεί μεγάλες παραχωρήσεις στην δολοφονική συμμορία που κυβερνήσε την Αϊτή τα τρία τελευταία χρόνια με ανταλλάγμα τον έλεγχο της χω-

ρας από τα στρατεύματα εισβολής των ΗΠΑ.

Ο Ζιαν-Μπερτρν Αριστίτ, που είχε κερδίσει τις δημοκρατικές εκλογές που έγιναν το 1991 με ποσοστό σχεδόν 70% και ανατραπήκε αμέσως μετά από στρατιωτικό πραξικόπημα, θα επανέλθει στην προεδρία αλλά δεν θα έχει την ευκαιρία να καμεί τις αλλαγές που υποσχέθηκε το 1991.

Οι αμερικανοί θέλουν να εξασφαλίσουν ότι οι μεγάλες αμερικανικές επιχειρήσεις στην περιοχή δεν θα ενοχληθούν. Γι'αυτό και η δύναμη των Αϊτινών στατιωτικών θα μείνει απειραχτή.

Ο Σεντρας και η συμμορία του θα μείνουν στην εξουσία μέχρι τις 15 του Οκτωβρίου και δεν θα αναγκαστούν να φύγουν από την Αϊτή. Ταυτόχρονα θα τους δώσει πλήρης αμνηστία για τα εγκλήματα που εκάμιν στα τρία χρόνια που κυβερνήσαν την χώρα.

Όταν ο Κλιντον προσπαθούσε να κερδίσει υποστήριξη στην πολιτική του για εισβολή στην Αϊτή, είχε χαρακτηρίσει την αϊτινή χούντα, σαν «το πιο κτηνώδες, το πιο βίαιο καθεστώς» στο δυτικό ημισφαίριο, σήμερα προσφέρει στους σφαγείς καταφύγιο και προστασία.

Ο ίδιος ο Αριστίτ δεν αναφέρεται στην συμφωνία Κάρτερ-Χούντας και θα αναγκαστεί να κηρύξει εκλογές μετά από ένα χρόνο αφού οι ΗΠΑ θεωρούν ότι τα χρόνια που πέρασε στην εξορία μετρούν για την κανονική προεδρική θητεία.

Δύο αξιωματούχοι της Διεθνούς Τραπεζας θα παίρνουν μέρος στις συνεδρίες του υπουργικού συμβουλίου για να εξασφαλίσουν ότι ο Αριστίτ θα υπακούσει και θα ακολουθήσει την γραμμή της «ελεύθερης αγοράς».

Η συμφωνία βασίζεται στην συνεργασία και την καλή θέληση του αρχηγού της χούντας Σεντρας και

των ΗΠΑ.

Ιμπεριαλιστικές επεμβασίες

Από τις αρχές του αιώνα οι ΗΠΑ κυριαρχούσαν στην ζωή της Αϊτής. Μεταξύ 1914 και 1935 η χώρα βρισκόταν κάτω από την κατοχή των αμερικανικών στρατευμάτων και στην συνέχεια κυβερνήθηκε από μια σειρά δικτατορες με την άμεση υποστήριξη των ΗΠΑ. Στα μέσα τις δεκαετίας του 80 η εξέγερση των εργατών και αγροτών αναγκάσε το δικτάτορα Ντουβάλιε να φύγει από την χώρα και να καταφύγει στην Γαλλία.

Ο φόβος για μια νέα λαϊκή εξέγερση εναντίον στην χούντα του Σεντρας αναγκάσε τον Κλιντον να υποστηρίξει τον εκλεγμένο πρόεδρο Αριστίτ που είχε γίνει το σύμβολο του αγώνα για αλλαγή στην δεκαετία του 80.

Ο πραγματικός στόχος του Κλιντον είναι η συνέχιση της ιμπεριαλι-

στικής κυριαρχίας και σταθερότητας και να σταματήσει κάθε προσπάθεια για αλλαγή που υποσχέθηκε ο Αριστίτ.

Ελπίδα για την Αϊτή

Η Αϊτή είναι το φτωχότερο έθνος του δυτικού ημισφαιρίου και ένα από τα 25 πιο φτωχά κράτη στον κόσμο. Μια ελαχίστη μειοψηφία πλούσιων συγκεντρώνει την εξουσία στα χέρια της. Η συντριπτική πλειοψηφία του πληθυσμού ζει σε βαθιά φτώχεια, με εισοδήματα που μόλις φτάνουν το ένα δολλάριο την ημέρα.

Η αρχούσα τάξη ευημερεί μέσα στην διαφθορά, το λαθρεμπόριο και το ξεπλύμα βρώμικου χρήματος από τα ναρκωτικά. Η χώρα είναι παράδεισος για τις μεγάλες αμερικανικές επιχειρήσεις που καμνούν τεράστια κέρδη χρησιμοποιώντας φτηνά εργατικά χέρια, τις φορολογικές απαλλαγές στα κέρδη, που εδίνει το καθεστώς και την απαγόρευση κάθε συντεχνιακής δραστηριότητας.

Το στρατιωτικό καθεστώς του Σεντρας αντιμετώπισε κάθε αντίθετη φωνή με αγρία καταπίεση και διωγμούς. Τουλάχιστον 3.000 Αϊτινοί σκοτώθηκαν από το 1991, όταν ο Σεντρας και οι κασπαήδες του ανατρεψαν τον εκλεγμένο πρόεδρο Αριστίτ.

Ο ίδιος ο Σεντρας και οι επιτελείς του είναι αποφοίτοι στρατιωτικών σχολών στις ΗΠΑ και έχουν στενούς δεσμούς με την CIA.

Οι Αϊτινοί δεν είναι οι οπισθοδρομικοί άνθρωποι του νησιού της «μαύρης» μαγείας, όπως συχνά παρουσιάζονται από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Οργανώσεις νεολαίας και εργατικά συνδικάτα συνεχίζουν την δράση τους παρά τους μεγάλους κινδύνους από την καταδίωξη και την καταπίεση από την στρατιωτική χούντα.

Αυτοί οι αγώνες της εργατικής τάξης και της νεολαίας είναι που μπορούν να προσφέρουν την πραγματική ελπίδα για μια καλύτερη ζωή και όχι τα αμερικανικά στρατεύματα.

Σταυρος Σιδερας

ΣΟΥΗΔΙΑ

Οι Σοσιαλδημοκράτες επιστρέφουν με αδεια χέρια

Μετά από τρία χρόνια διακυβέρνησης από τη δεξιά, οι Σοσιαλδημοκράτες κερδίσαν τις εκλογές στη Σουηδία. Στις εκλογές της Κυριακής 18 Σεπτεμβρίου το Σοσιαλδημοκρατικό Κομμα του Ινγκβάρ Κάρλσον πήρε το 45% των ψήφων.

Οι Σοσιαλδημοκράτες κυβέρνησαν τη Σουηδία σχεδόν χωρίς διακοπή από το 1930 μέχρι το '91. Η ανεργία ήταν σχεδόν μηδενική και η κοινωνική πρόνοια εντυπωσιακή.

Στην υπολοιπή Ευρώπη, τα Σοσιαλδημοκρατικά κομμάτια παρουσίασαν τη Σουηδία σαν φωτεινή εξαίρεση, μιλούσαν για το «Σουηδικό μοντέλο», για τον «τρι-

το δρόμο» ανάμεσα στον δυτικό καπιταλισμό της αγοράς και τον «υπαρκτό σοσιαλισμό» της Ρωσίας και της Ανατολικής Ευρώπης.

Ο Χριστοφίας μετά την καταρρευση της ΕΣΣΔ όταν ρωτήθηκε για το πως βλέπει τον σοσιαλισμό είπε ότι «υπάρχουν και άλλα μοντέλλα εκτός από την ΕΣΣΔ» και έφερε σαν παραδειγμα την Σουηδία.

Προκειται για μύθο. Η Σουηδία ποτέ δεν ήταν με κανένα τρόπο κάποιο «μοντέλο» σοσιαλισμού.

Ο πλούτος είναι και στη Σουηδία συγκεντρωμένος στα χέρια μιας μικρής μειοψηφίας. Το πλούσιότερο 2% του πληθυσμού έχει στην κατοχή τους το 24% του

συνολικού πλούτου, ενώ στο πλούσιότερο 20% ανήκει το 75%. Ένας ελάχιστος αριθμός οικογενειών και γιγαντιαίων επιχειρήσεων - σαν την Βολβο, την Σκάνια-Ερίκσον ή την αυτοκρατορία Βαλενμέργκ - ελέγχει ολοκληρωτή την οικονομία.

Στα χρόνια της οικονομικής ανθούς οι καπιταλιστές στη Σουηδία είχαν το περιθώριο να προσφέρουν στους εργατες το κράτος πρόνοιας με ανταλλάγμα την εργατική ειρήνη που εγγυόνταν οι Σοσιαλδημοκράτες στην κυβέρνηση και στη ηγεσία των συνδικατών.

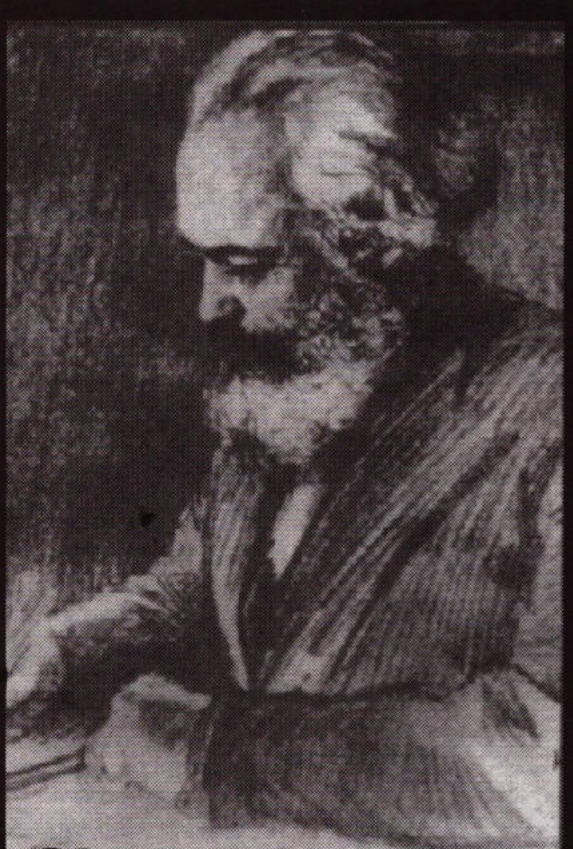
Το «Σουηδικό μοντέλο» όμως καταρρεύσε στα τέλη του '80, όταν η κρίση χτύπησε τη χώρα.

Οι Σοσιαλδημοκράτες προσπάθησαν να σώσουν τα κέρδη των αφεντικών παίρνοντας πίσω παρόχες προηγούμενων δεκαετιών. Οι περικοπές των κοινωνικών δαπανών και οι φοροαπαλλαγές για τα αφεντικά χάρισαν στις εκλογές του '91 την κυβέρνηση στη δεξιά.

Αλλά η δεξιά κλίμακωσε τις επιθεσεις σε βάρος των εργατών. Σήμερα η ανεργία έχει φτάσει στο 14% και η περσινή υποτίμηση της κορωνας χτύπησε κι άλλο το βιοτικό επίπεδο. Η δεξιά κυβέρνηση της Σουηδίας είχε την τύχη άλλων συντηρητικών κυβερνήσεων όπως του Μητσοτακή στην Ελλάδα. Επέσε πριν προλάβει να εξαντλήσει την τετραετία.

Η νέα κυβέρνηση των Σοσιαλδημοκρατών όμως δεν αφήσε κανένα περιθώριο για αυταπάτες. Ο Κάρλσον και οι υπουργοί του ανακοίνωσαν από την αρχή «μια πολύ σκληρή οικονομική πολιτική». Ετοίμασαν ένα σχέδιο νέων περικοπών που θα εξασφαλίσει γύρω στα 10 δισ. δολάρια στον προϋπολογισμό. Υποσχέθηκαν στα αφεντικά να κομούν την ΑΤΑ στους μισθούς και τις συντάξεις. Και φυσικά νέες φοροαπαλλαγές για τις εταιρίες και τους πλούσιους.

Οι καπιταλιστές στη Σουηδία δεν μπορούν να ελπίζουν ότι οι Σοσιαλδημοκράτες στην κυβέρνηση θα μπορούν να τους εξασφαλίσουν ξανά την «εργατική ειρήνη».

ΤΡΙΗΜΕΡΟ ΣΥΖΗΤΗΣΗΣ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ ΑΝΤΙΠΑΡΑΘΕΣΗΣ 21 - 23 ΟΧΤΩΒΡΗ Α.Τ.Ι. ΛΕΥΚΩΣΙΑ

ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ ΚΑΙ ΥΠΕΡΠΛΗΘΥΣΜΟΣ

Οι καπιταλιστές προσπαθούν να ρίξουν το φταίξιμο για την φτώχεια, την πείνα και την δυστυχία στο ότι είμαστε πολλοί πάνω σε αυτή τη γη και δεν μπορεί να μας αντέξει, ούτε να μας θρέψει.

Αυτό είναι ένα μεγάλο ψέμα. Τα προβλήματα του περιβάλλοντος δεν δημιουργούνται από τον «υπερπληθυσμό» αλλά από το ίδιο το σύστημα που έχει σαν κινητήρια δύναμη το κέρδος. Για να το εξασφαλίσει δεν διστάζει μπροστά σε τίποτα, ούτε αν καταστρέφει το περιβάλλον ούτε αν πεθαίνουν χιλιάδες άνθρωποι από ένα χαλασμένο φάρμακο ή από την πείνα την ίδια στιγμή που στις χωματερές θαβουν τόνους φρούτων για να κρατηθούν οι τιμές τους ψηλά.

Πώς μπορούμε να λύσουμε τα προβλήματα του περιβάλλοντος; Μπορούν οι ηγέτες των κρατών να υπογράψουν κάποια συμφωνία και να εξασφαλίσουν το περιβάλλον; Καθαρίζεται αυτό το σύστημα ή πρέπει να ανατρεφούμε για να έχουμε ένα καθαρό και ανθρωπινό περιβάλλον;

Απαντήσεις θα προσπαθήσει να δώσει η συζήτηση που θα γίνει με συμμετοχή του Α. Αχιλλειδη, Ανώτερου Λεχτώρα του ΑΤΙ και προέδρου της Περιβαλλοντικής Κίνησης Κύπρου.

ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ

Πολεμοί, ανεργία, ρατσισμός μόνη λύση ο Σοσιαλισμός

Ο καπιταλισμός παρα το ότι έχει τα λιγότερα χρόνια υπαρκτός από όλα τα άλλα κοινωνικά συστήματα στην ιστορία, είναι από καιρό ένα γερασμένο και επικίνδυνο σύστημα.

Μια ματιά ολόγρια στο κόσμο είναι αρκετή για να δούμε τα φρικαλέα αδιέξοδα και τις αποτυχίες του.

Συγκρούσεις και πολέμοι ξεσπούν σε κάθε γωνία της γης, από την Αρμενία μέχρι την Αϊτή, από την Σομαλία και την Ρουάντα μέχρι την Ινδία και το Πακιστάν. Και όχι μόνο στη περιφέρεια, στις «καθυστερημένες» χώρες αλλά και μέσα στην καρδιά του καπιταλισμού, την ίδια την Ευρώπη. Ο πόλεμος στη παλιά Γιουγκοσλαβία συνεχίζεται χωρίς τελειωμό ενώ οι διάφοροι μεσολαβητές πηγαινοερχονται και τα «ειρηνευτικά» σχέδια διαδεχονται το ένα το άλλο. Το αποτέλεσμα είναι πάντα το ίδιο: σφαγές αμάχων, εθνικό ξεκαθαρίσματος, βομβαρδισμοί, πείνα.

Η ευημερία που υποσχόνταν η καπιταλιστική οικονομία της

«ελεύθερης αγοράς» σε δυσία και ανατολή έχει μετατραπεί σε ανεργία, φτώχεια και αμετρήτη δυστυχία. Εκατομμύρια εργαζόμενοι κυρίως νεολαίοι αντιμετωπίζουν την απογνώση της ανεργίας ακόμα και μέσα

στην ίδια την Ευρωπαϊκή Ένωση, ενώ οι αστέγοι που ζουν κάτω από γεφυριά και σε χαρτοκιβώτια είναι πια μέρος της καθημερινής εικόνας που χαρακτηρίζει τις ευρωπαϊκές και Αμερικανικές μεγαλουπόλεις.

Ένα δισεκατομμύριο άνθρωποι ζουν σήμερα σε συνθήκες απολυτής φτώχειας ενώ δεκαπέντε εκατομμύρια πεθαίνουν κάθε χρόνο από υποσιτισμό. Πριν φτάσουμε το έτος 2000 χιλιάδες, πάνω από εκατο εκατομμύρια

ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

Οι εργαζόμενοι στην Κύπρο πλήρωσαν πολύ ακριβά τις συνέπειες του εθνικισμού που ήταν κυρίαρχη πολιτική και στις δύο κοινότητες εδώ και πολλές δεκαετίες.

Τι είναι όμως ο εθνικισμός; Είναι κάτι εμψυτό, που το φέρνει μαζί της η εργατική τάξη, ή κάτι ξένο που τις το φορτώνει η αρχαία τάξη για να την δώσει στο αρμα της και να την χρησιμοποιεί στις καπιταλιστικές εξορμήσεις της.

Πώς μπορεί να αντιμετωπιστεί ο εθνικισμός; Πώς μπορούμε να απαντήσουμε στο κυρίαρχο εθνικισμό που καλλιεργείται από τις «μητέρες» πατρίδες στις δύο κοινότητες της Κύπρου;

Μπορεί η ανάπτυξη μιας κυπριακής συνειδήσης να φέρει την «λύση» του Κυπριακού και την ειρήνη; Μπορεί ένας άλλος, «καλός» εθνικισμός να βάλει φραγμό στον καπιταλιστικό ανταγωνισμό ανάμεσα στις αρχουσες τάξεις της Ελλάδας της Τουρκίας και της Κύπρου, και να φέρει την ειρήνη ή χρειάζεται μια άλλη πολιτική που να χιτίζει την ταξική ενότητα των εργατών για να παλέψουν μαζί εναντίον στο σύστημα που γεννά τους πολέμους, την εθνική καταπίεση και τα εθνικά ξεκαθαρίσματα.

Αυτό θα συζητήσουμε με τον τουρκοκύπριο ιστορικό Νιάζι Κιζιλγιουρεκ. Στον ίδιο κύκλο είναι και η συζήτηση για την Ελληνοτουρκική Διαμάχη με ομιλήτη από την Οργάνωση Σοσιαλιστική Επανάσταση, αδελφή οργάνωση της Εργατικής Δημοκρατίας στην Ελλάδα.

ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗ

Ο καπιταλισμός στηρίζεται πάνω στην εκμετάλλευση της εργατικής τάξης. Για να μπορεί όμως η αρχαία τάξη να κυριαρχεί δεν της φτάνει να καταπιέζει την εργατική τάξη αλλά χρειάζεται και να την διασπεί σε κομμάτια και να στρέφει το ένα εναντίον στο άλλο.

Ετσι εκτός από τους μαστρούς που καταπιέζουν τους εργαζόμενους, οι αντρες καταπιέζουν τις γυναίκες, οι λευκοί τους μαύρους, οι ντόπιοι τους ξένους, οι μεγάλοι τους μικρούς, οι «σφαλοί» τους ομοφυλοφίλους, οι ορθόδοξοι τους «αιρετικούς».

Η αρχαία τάξη προσπαθεί να καλλιεργεί κάθε μορφή συντηρητισμού μέσα στην εργατική τάξη. Ιδιαίτερα σε εποχές που το σύστημα βρίσκεται σε κρίση και αντιμετωπίζει τις αντιδράσεις της εργατικής τάξης.

Η εργατική τάξη δεν μπορεί να παλέψει αποτελεσματικά για τον σοσιαλισμό αν δεν πετάξει από πάνω της όλα αυτά τα σκουπίδια που της φορτώνει ο καπιταλισμός.

Πώς μπορούμε να παλέψουμε εναντίον στον συντηρητισμό; Ποιος είναι ο δρόμος για την απελευθέρωση των γυναικών, των ομοφυλοφίλων και των άλλων καταπιεσμένων;

Με αυτό θα ασχοληθούν δύο συζητήσεις του τριήμερου: «Ο νεοσυντηρητισμός σαν ροπαλο εναντίον στην νεολαία» και «Φτάνει οι αντρες για τους βιασμούς».

94

ισμος
ος

μυρια παιδιά θα πεθάνουν από ελλειψη κανονικής τροφής και φαρμάκων. Απελπισμένοι από όλες τις γωνίες της γης εγκαταλείπουν με κάθε μέσο, τις πατρίδες τους αναζητώντας στη κυριολεξία ένα πιάτο φαί.

Την ίδια ώρα στις δυτικές χώρες εκατομμύρια τόννοι τροφίμων φυλάγονται σε αποθήκες ή καταστρέφονται για να κρατηθούν οι τιμές ψηλά. Και όμως μόνο το ένα εκατοστό του παγκόσμιου πλεονασματος δημητριακών θα ήταν αρκετό για να σωθούν όλοι οι πεινασμένοι του πλανήτη από το θάνατο.

Η ανεχεια και η φτώχεια έχουν ξαναφέρει στο προσκήνιο αρρώστιες και επιδημίες όπως τη χολέρα και τη πανούκλα που υποτίθεται ότι είχαν καταπολεμηθεί εδώ και χρόνια.

Μόνο μια τέτοια βαρβαρότητα και εξαθλίωση μπορεί να προσφέρει ο γερασμένος καπιταλισμός που βρίσκεται σε κρίση.

Οι καπιταλιστές σε κάθε χώρα προσπαθούν να σωθούν από την κρίση φορτώνοντας τη στους εργαζομένους με προγράμματα λιτότητας και περικοπών. Στη μια χώρα μετά την άλλη βλέπουμε τα συστήματα υγείας, κοινωνικής ασφάλισης και πρόνοιας να διαλύονται, τις συγκοινωνίες να εξαρθώνονται και την εκπαίδευση να βρίσκεται σε κρίση.

Για να αποστρέψουν την εργατική αγανάκτηση από πάνω τους οι καπιταλιστές καλλιεργούν τον ρατσισμό και μετατρέπουν τους «ξένους», του μαύρους, τους «αλλούς» σε αποδιοπομπαίους τράγους. Δίνουν έτσι τροφή στα φασιστικά σκουλήκια που η κρίση τους έδωσε την ευκαιρία να βγουν έξω και να απειλούν την ανθρωπότητα με νέα ολοκαυτώματα.

Την ίδια εικόνα βλέπουμε και εδώ. Η κυβέρνηση Κληρίδη έχει βαλθεί στο στοχασμό το βιωτικό επίπεδο και τις κατακτήσεις της εργατικής τάξης. Επιβάλλει φορολογίες και προσπαθεί να φάει την ΑΤΑ ενώ οι τιμές ανεβαίνουν στα ύψη. Οι περικοπές στη Παιδεία κτυπούν καθηγητές, φοιτητές και μαθητές που αναγκάζονται να κάνουν μαθήματα σε ακατάλληλες αίθουσες και υποστατικά. Οι περικοπές στην υγεία έφτασαν να απειλούν σοβαρά την υγεία των εργαζομένων όπως καταγγέλλουν οι ίδιοι οι γιατροί πια.

Η ελληνοκεντρική Αγγελίδου καλλιεργεί τον θρησκευτικό φανατισμό και απειλεί να ρίξει στη φωτιά κάθε «αιρετικό». Το εθνικιστικό κλίμα που επιβάλλει η κυβέρνηση έδωσε την ευκαιρία στους πραξικοπηματίες και τους εσκαβητατζήδες να βγουν στο προσκήνιο και να διεκδικούν δικαίωση.

Αυτά όμως δεν είναι η μόνη

εικόνα που υπάρχει γύρω μας. Μαζί με την εικόνα της φρίκης και της σαπιάς του καπιταλισμού, έρχεται και μια άλλη εικόνα. Η εικόνα που ζωγραφίζουν τα εκατομμύρια των εργατών που αντιστέκονται στις επιθεσεις των καπιταλιστών σε όλο το κόσμο.

Είναι μια αισιόδοξη εικόνα που δείχνει ότι αυτό το γερασμένο σύστημα δεν είναι πανίσχυρο και αιώνιο αλλά μπορεί να ηττηθεί και να παει εκεί που του αξίζει, στο χρονοντούλαο της ιστορίας.

Αυτό είναι το μήνυμα που στέλνει η μεγάλη νίκη των εργατών στη Νότια Αφρική που μετά από δεκαετίες καταπίεσης καταφέρναν να νικήσουν και να γκρεμίσουν το απαρχαϊτό. Αυτό είναι το μήνυμα που στέλνουν οι ελλήνες εργατές που αναγκάσαν τον Μητσότακη φυγει πριν εξαντλήσει την τετραετία του. Αυτό είναι το μήνυμα που στέλνουν οι εκατοντάδες χιλιάδες Νιγηριανοί που απεργούσαν εναντίον στο δικτατορικό καθεστώς της χώρας τους. Αυτό το μήνυμα στέλνουν οι χιλιάδες αντιφασιστές και αντιρατσιστές που φέτος συγκροτήσαν μερικές από τις μεγαλύτερες διαδηλώσεις στο Λονδίνο.

Αυτό το αυθόρμητο μήνυμα της εργατικής τάξης μετατρέπεται σε θεωρία, σε παραδοχή, σε ιδέες για δράση ο μαρξισμός. Είναι το εργαστικό που θυμίζει ότι πάντα η ιστορία έτσι προχωρούσε, με τον κινητήρα της πάλης των ανθρώπων της δουλειάς. Είναι η μνήμη της τάξης που έκανε μεγαλειώδεις επαναστάσεις τα τελευταία 150 χρόνια, από την κομμουνία του Παρισιού το 1871 και την Ρωσία του 1917 ως το Μάη του '68 και την Πορτογαλία του '74. Την πιο μεγάλη επανάσταση όμως, τη νίκηφωρα την έχει μπροστά της. Είναι η ιστορική αισιόδοξη των ιδεών της νίκης, της προοπτικής ότι το μέλλον ανήκει σε μια κοινωνία χωρίς σκοταδία, χωρίς εκμετάλλευση, αλλοτρίωση και φόβο, σε μια κοινωνία σοσιαλιστική.

Αυτές τις ιδέες θα συζητήσουμε στο τριήμερο Μαρξισμός '94. Είναι μια ανοιχτή προσκλήση για τον κάθε εργαζόμενο, για τον κάθε νεολαίο, φοιτητή, μαθητή, που έχει συχαθεί την υποκρισία, την καταπίεση και την εκμετάλλευση αυτού του βρωμικού συστήματος και της κυβέρνησης να ρθει να κουβεντιάσουμε αυτά τα θέματα

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

6:00 - 7:30

ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ ΚΑΙ ΥΠΕΡΠΛΗΘΥΣΜΟΣ

Βαρναβας Αντωνίου

Αντρέας Αχιλλειδής

Προεδρος Περιβαλλοντικής Κίνησης Κύπρου

8:00 - 9:30

ΜΠΟΡΕΙ Η ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ

ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ ΝΑ ΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ

Ντίνος Αγιομαμίτης

Νιαζί Κιζιλγιουρεκ

ΣΑΒΒΑΤΟ

4:00 - 5:30

ΝΕΟΣΥΝΤΗΡΙΣΜΟΣ: ΡΟΠΑΛΟ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΝΕΟΛΑΙΑ

Νίκος Αγιομαμίτης

6:00 - 7:30

ΤΟΥΡΚΟΚΥΠΡΙΑΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Τουρκοκυπριός Μαρξιστής από το βορρά

8:00 - 9:30

ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΗ ΔΙΑΜΑΧΗ

Εισηγητής από την ΟΣΕ

ΚΥΡΙΑΚΗ

10:00 - 11:30

ΘΑ ΣΥΜΒΙΒΑΖΟΝΤΑΙ ΠΑΝΤΑ ΟΙ

ΗΓΕΣΙΕΣ ΤΩΝ ΣΥΝΤΕΧΝΙΩΝ;

Σταυρος Σιδερας

12:00 - 1:30

ΚΡΙΣΗ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ Ή

ΠΑΙΔΕΙΑ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ

Φορουμ από εκπαιδευτικούς και φοιτητές

ΜΕΣΗΜΕΡΙΑΝΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

2:30 - 4:00

ΦΤΑΙΝΕ ΟΙ ΑΝΤΡΕΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ

ΒΙΑΣΜΟΥΣ;

Δημητρα Χριστοδουλου

4:30 - 6:00

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ ΦΑΝΑΤΙΣΜΟΣ

Πέτρος Μιχαηλ

6:30 - 8:00

ΟΔΗΓΟΥΝ ΠΑΝΤΑ ΣΤΗ ΤΥΡΡΑΝΙΑ ΟΙ

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΙΣ;

Δαφνός Οικονομού

8:30 - 9:30

ΠΟΛΕΜΟΣ, ΑΝΕΡΓΙΑ, ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ,

ΜΟΝΗ ΛΥΣΗ Ο ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

Κλείσιμο του τριημέρου

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗ ΛΙΤΟΤΗΤΑ

Οι επιθεσεις των καπιταλιστών συναντούν παντού την αντίσταση της εργατικής τάξης και της νεολαίας.

Οι απεργίες και οι κινητοποιήσεις που ζήσαμε τους τελευταίους μήνες δείχνουν την αγανάκτηση και την διάθεση της εργατικής τάξης να παλέψει.

Αυτό δεν φτάνει όμως από μόνο του να φέρει τη νίκη. Χρειάζεται και οργάνωση και συντονισμός. Μπορεί η συνδικαλιστική γραφειοκρατία των συντεχνιών να εκπληρώσει αυτό το ρόλο;

Τι μπορούν να κάνουν οι αγωνιστές της εργατικής τάξης και της νεολαίας για να πιέσουν την ηγεσία των συνδικαλιστικών τους οργανώσεων να μην συμβιβάζεται;

Με αυτά θα ασχοληθεί η συζήτηση «Θα συμβιβάζονται παντοίε οι ηγεσίες των συντεχνιών»;

Σε αυτό το κύκλο και κάτω από τον τίτλο: «Κρίση στην Παιδεία ή Παιδεία της κρίσης» θα γίνει και ένα φορουμ συζήτησης με εκπαιδευτικούς και φοιτητές για τον τρόπο που η λιτότητα και οι περικοπές κτυπούν την παιδεία και τον τρόπο οργάνωσης της αντίστασης των εκπαιδευτικών και των φοιτητών - μαθητών.

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ ΦΑΝΑΤΙΣΜΟΣ

Τι προκαλεί τον θρησκευτικό φανατισμό; Αυτός είναι προνόμιο μόνο των ισλαμιστών;

Πόσο διαφέρει η Αγγελίδου από τους Αγιατολάδες όταν είναι ετοίμη να ρίξει στη φωτιά τον δασκαλό που καταγγέλει ο παπας του χωριού ότι δεν προσκίνησε το σταυρό;

Τι είναι τελικά η θρησκεία και γιατί τόσο κόσμος στρέφεται προς αυτήν; Σε ένα κόσμο που για εκατομμύρια ανθρώπους η καθημερινή εμπειρία είναι ο πόνος και η δυστυχία το κάθε παυσίπονο που μπορεί να προσφέρει είναι καλοδεχούμενο. Όπως έλεγε και ο Μαρξ «η θρησκεία είναι η ψυχή ενός άψυχου κόσμου, είναι η καρδιά ενός ακάρδου κόσμου, είναι το όπιο του λαού».

Ενός το αρρωστημένο σύστημα θα προκαλεί πόνο θα χρειάζεται παυσίπονα και εκατομμύρια άνθρωποι θα καταφεύγουν σε αυτά. Μόνο η εμφάνιση μιας εναλλακτικής προτάσης που να δείχνει την προοπτική της οριστικής θεραπείας με την ανατροπή του καπιταλισμού θα εξαφανιστεί αυτή την ανάγκη και θα στείλει τους Αγιατολάδες και τους Μουζαχεντίν της ορθοδοξίας στο σκουπίδοτενεκε της ιστορίας

ΕΙΝΑΙ ΕΦΙΚΤΟΣ Ο ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ;

Η καταρρευση του «Υπαρχτου Σοσιαλισμού» έχει κάνει πολλούς αγωνιστές της αριστεράς να χάσουν την αυτοπεποίθηση και την εμπιστοσύνη τους στις σοσιαλιστικές ιδέες.

Η ΕΣΣΔ όμως έπαψε από πολύ νωρίς να έχει οποιαδήποτε σχέση με εργατικό κράτος και σοσιαλισμό και μετατράπηκε σε ένα κρατικό καπιταλισμό. Η καταρρευση της δεν σημαίνει με κανένα τρόπο ότι ο σοσιαλισμός είναι καταδικασμένος να αποτυγχάνει αλλά αντίθετα ότι ο καπιταλισμός σε όλες του τις μορφές, κρατικός ή της αγοράς δεν μπορεί να ξεφυγει από την κρίση.

Η κυριαρχία του σταλινισμού στην ΕΣΣΔ δεν ήταν ένας αναποφευκτός δρόμος. Ούτε υπάρχει καμία «αρχομανής» ανθρωπινή φύση που θα οδηγεί τις επαναστάσεις αναποφευκτα στη τυρανία.

Σήμερα που ο καπιταλισμός βρίσκεται σε κρίση έχει ανοίξει μια νέα περίοδος πολέμων αλλά και επαναστάσεων που φέρνουν την προοπτική του σοσιαλισμού από τα κάτω ξανά στην επικαιρότητα.

Με την πάλη για τον σοσιαλισμό θα ασχοληθούν δυο συζητήσεις: «Θα οδηγουν πάντα στη τυρανία οι επαναστάσεις;» και το κλείσιμο του τριημέρου με θέμα «Πόλεμοι, ανεργία, ρατσισμός, μονή λύση ο σοσιαλισμός»

ΚΡΙΣΗ ΣΤΗΝ ΥΓΕΙΑ: ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

Μπορεί ο υπουργός Υγείας Μανώλης Χριστοφίδης να παρουσιάζει τον εαυτό του σαν τον μεγάλο μεταρρυθμιστή και προσηλυτιστή της δημόσιας υγείας - εθνικό σχέδιο υγείας, εκστρατεία εναντίον στα κυκλώματα και τα «φακελλάκια» - και να εγκωμιάζει στις ομιλίες του το ψηλό επίπεδο ιατρικών υπηρεσιών, όμως η πραγματικότητα συνεχίζει τον χαστουκισμό.

Τα αποτελέσματα της πολιτικής της λιτότητας της κυβέρνησης Κληρίδη και των περικοπών των κοινωνικών δαπανών αρχίζουν να κάνουν φανερά τα σημάδια της. Όλοένα και περισσότεροι κοσμοί αρχίζουν να αισθάνονται τις επιπτώσεις αυτής της πολιτικής.

Λιτότητα και περικοπές...

Με την καταργηση του πιστοποιητικού απορίας ή πλειοψηφίας των εργαζομένων και φτωχών συνταξιούχων είναι αναγκασμένοι τώρα να πληρώνουν. Πριν λίγους μήνες οι θαλασσοί αναγκάστηκαν να κατεβούν σε κινητοποιήσεις λόγω των ανεπαρκών ποσοτήτων αιμάτων και των υπηρεσιών μεταγγίσης. Πριν λίγες μέρες οι γονείς των παιδιών με ειδικές ανάγκες διαμαρτυρούνταν στα σκαλοπατία του Υπουργείου για το επίπεδο περιθαλψής των παιδιών τους. Καθημερινές είναι οι περιπτώσεις ατόμων χωρίς οικονομικά μέσα που χρειάζεται να σταλούν στο εξωτερικό για θεραπεία και που είτε δεν τους εγκρίνει το υπουργείο είτε δεν το θεωρεί αναγκαίο. Πρόσφατο παράδειγμα ήταν ο 19χρονος Δωρός Αργυρού που πέθανε, όπως και οι άλλες δύο αδελφές του, από σπάνια κληρονομική παθήση της καρδιάς παρόλο που ιδίως της γιατροί μήνες πριν εισηγήθηκαν την αποστολή του στο εξωτερικό για να σωθεί.

Η περιουσία στις κρατικές δαπάνες και οι περικοπές στα κονδύλια του υπουργείου Υγείας δημιούργησαν μια εκρηκτική κατάσταση - όλες τις υπηρεσίες υγείας. Είναι χαρακτηριστικό ότι η αντίδραση για την κατάσταση που επικρατεί αρχίζει να βγαίνει κι από μέσα τώρα, από τους ίδιους τους γιατρούς και τους υπευθύνους των νοσοκομείων.

Συμφώνα με τον διευθυντή του

Χειρουργικού Τμήματος του ΓΝ Λευκωσίας, ο χρόνος αναμονής των ασθενών για εγχειρήσεις γενικής χειρουργικής κυμαίνεται από 8-10 μήνες! Ενώ χρειάζεται επιπρόσθετο χειρουργείο και να προσληφθούν κι άλλοι χειρουργοί.

Στο Νοσοκομείο Παφού η έλλειψη ιατρικού και παραϊατρικού προσωπικού δημιουργεί σοβαρά προβλήματα στο χρόνο αναμονής και στην περιθαλψή του κοινού. Δύο ορθοπαιδικοί γιατροί είναι αναγκασμένοι να εξετάζουν 70-100 άτομα την μέρα μέσα σε λίγες ώρες.

Επίσης καταγγέλλεται ότι υπάρχουν σημαντικές ελλείψεις όλων των χειρουργικών σε ραφές που είναι δυσχερέστες σ' όλα τα νοσοκομεία.

Οι γυναίκοι του Μακαρείου Νοσοκομείου καταγγέλλουν ότι οι συνθήκες κάτω από τις οποίες εργάζονται «δημιουργούν θανάσιμους κινδύνους για την υγεία των ασθενών». Για οικονομία συμπιύσσονται τμήματα και θαλάμοι, δίνονται προώρα εξιτηρία σε λεγώνες για ν' αδειάσουν κρεβάτια και οι προγεννητικές επεμβάσεις γίνονται στα εξωτερικά ιατρεία. Υπάρχει έλλειψη νοσηλευτικού προσωπικού ενώ δεν υπάρχει χειρουργείο για την καλυψή επειγόντων περιστατικών του Γυναικολογικού και Παιδοχειρουργικού Τμήματος.

...βλαφτούν σοβαρά την υγεία μας

Ο υπουργός αντι-αντιμετώπισε σοβαρά όλη αυτή την κατάσταση χαρακτηρίσε τις καταγγελίες των γιατρών σαν αβασίμες και απλή «κινδυνολογία».

Η οικονομική κρίση των τελευταίων χρόνων σπρώχνει διαρκώς τους καπιταλιστές και την κυβέρνηση τους να πετσοκόβουν τις δημοσίες δαπάνες με πρώτα θύματα την παιδεία και την δημόσια υγεία.

Το 1991 σύμφωνα με τις στατιστικές, οι δαπάνες για την υγεία σαν ποσοστό του ΑΕΠ ήταν 4,3% που μαζί με την Τουρκία (4%) είναι το χαμηλότερο από όλες τις χώρες της Ευρώπης (8-12%).

Η κατά κεφαλή δαπάνες για την υγεία στις χώρες της Ευρώπης ήταν πάνω από 1000 δολάρια ενώ για την ν. Κύπρο \$473 μόνο, το πιο χαμηλό ποσό μετά την Ελλάδα και Τουρκία.

Μεταξύ 1980-1992 τα νοσοκομεία κρεβάτια μειώθηκαν από 2.087 σε 1.809 κι έτσι τα άτομα που αντιστοιχούν κατά κρεβάτι από 148 αυξήθηκαν σε 176 την στιγμή που ο αριθμός των ασθενών που εισάγονται στα νοσοκομεία αυξήθηκε κατά 29,5%.

Οι προτεραιότητες αυτής της κυβέρνησης φαίνονται από τα εκατομμύρια λίρες που ξοδεύει για εξοπλισμούς και τα στρατιωτικά δογμάτα. Μόνο το 1993 ξοδεύτηκαν £244 εκ. δηλαδή το 21% των δημοσίων δαπανών, το ψηλότερο ποσοστό στα 33 χρόνια της Κυπριακής Δημοκρατίας. Ενώ για την παιδεία ήταν το 10% και

για την υγεία μόνο 6% των δημοσίων δαπανών.

Το πόσο θα προχωρήσει ακόμα η κυβέρνηση να χτυπά το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων θα εξαρτηθεί άμεσα από τον συσχετισμό δυνάμεων. Είναι γι' αυτό που χρειάζεται ν' αντιδράσουμε δυναμικά. Οι συντεχνίες πρέπει να οργανώσουν κινητοποιήσεις και απεργίες εναντίον στις περικοπές και στην πολιτική της λιτότητας. Μόνο έτσι μπορούμε ν' αντιμετωπίσουμε τους θανάσιμους κινδύνους που απειλούν σοβαρά την υγεία μας.

Φαίδωνας Βασιλείαδης

ΚΥΠΡΙΑΚΕΣ ΑΕΡΟΓΡΑΜΜΕΣ

ΟΙ ΘΥΣΙΕΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΚΕΡΔΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

Η διεύθυνση των Κυπριακών Αερογραμμών, δηλώνει περηφάνια ότι η εταιρεία έχει καταφέρει να μειώσει κατά 3 εκ. λίρες τα ελλείμματα της. Όμως η πραγματικότητα είναι ότι αυτά τα λεφτά βγήκαν από την μείωση των απολαβών και ωφελειμάτων των πιλότων και των άλλων εργαζομένων μετά από τις συμφωνίες ξεπουλήμα που έκαναν οι ηγεσίες των συντεχνιών. Ήδη σε ανακοίνωσή τους οι πιλότοι κάνουν καθαρό ότι η μείωση των ελλειμμάτων ωφείλεται μόνο και μόνο στη μείωση των μισθών τους δηλώνοντας μάλιστα ότι φέτος θα διεκδικήσουν τα χαμένα.

Ο Ρολογής όμως, ενθαρμυνόμενος από τις προηγούμενες επιτυχίες του σε βάρος των εργαζομένων στις Κυπριακές Αερογραμμές συνεχίζει να απειλεί προκλητικά ότι θα πουλήσει αεροπλάνα ή θα κάνει ιδιωτικοποιήσεις αν οι εργαζόμενοι δεν δεχτούν και άλλες θυσίες.

Οι Κυπριακές Αερογραμμές έχουν επενδύσει πολλά κεφάλαια για να μπορέσουν να αντέξουν τον ανταγωνισμό και να μείνουν μέσα στο παζάρι της αγοράς. Αυτό όμως τους αφήσε μεγάλα χρέη τα οποία θέλουν να τα φορτώσουν στις πλάτες των εργαζομένων. Αυτό το δρόμο ακολουθούν παγκοσμίως όλες οι Αεροπορικές Εταιρείες που κάτω από το βάρος του καπιταλιστικού ανταγωνισμού προσπαθούν να ρίξουν τα κόστα κτυπώντας τα μεροκάματα και τις κατακτήσεις των εργαζομένων.

Οι εργαζόμενοι όμως δεν έχουν κανένα λόγο να δεχτούν θυσίες για χάρη του Ρολογί και του «εθνικού μας μεταφορέα». Όσες θυσίες και να δεχτούν δεν υπάρχει καμία εγγύηση ότι θα γλυτώσουν τα χειρότερα όπως απολύσεις, μείωση μισθών και ιδιωτικοποιήσεις. Για τα προβλήματα των Κυπριακών Αερογραμμών δεν φταίνε αυτοί αλλά το καπιταλιστικό σύστημα και οι βαρβαροί νόμοι της αγοράς που οδηγούν στον αγριο ανταγωνισμό και τη φαγωμάρα μεταξύ των εταιρειών. Οι θυσίες όχι μόνο δεν σώζουν τους εργαζομένους αλλά ανοίγουν την ορεξή των καπιταλιστών για περισσότερες θυσίες όπως ανοίξαν την ορεξή του Ρολογί.

Η προοπτική για τους εργαζομένους βρίσκεται στην ίδια την αντίσταση και στους αγώνες των πιλότων, των αεροσυνοδών και γενικά όλων των υπαλλήλων στις Κυπριακές Αερογραμμές εναντίον στις επιθέσεις και ληστρικές διαθεσεις της Εταιρείας. Η ενωμένη και συντονισμένη αντίσταση τους είναι που θα δώσει τέλος σε αυτή τη ληστεία.

Δ.Χ.

Εκθεση Δ.Ν.Τ.

Κέρδη για τους καπιταλιστές φτώχεια για τους εργατες

Οι εισηγήσεις του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου για την Οικονομία στη νοτιο Κύπρο, προκαλέσαν τις δικαιολογημένες αντιδράσεις όλων των συνδικαλιστικών οργανώσεων και της αριστεράς.

Οι μόνοι που χαιρέτησαν τις προτάσεις του Δ.Ν.Τ. ήταν η κυβέρνηση, η Ομοσπονδία Βιομηχανών και το ΚΕΒΕ. Αυτό δεν είναι καθόλου τυχαίο αφού η εκθεση του Δ.Ν.Τ. στην ουσία προτείνει αυτά που κυβέρνηση και εργοδότες προσπαθούν να επιβάλουν στην εργατική τάξη εδώ και καιρό. Μείωση των κοινωνικών παροχών, παγοποίηση των προσλήψεων και μισθών στο δημοσιο τομέα, ιδιωτικοποιήσεις, αύξησης κάτω από την παραγωγικότητα στον ιδιωτι-

κο τομέα, κουτσουρέμα της ΑΤΑ και αύξηση του ορίου ηλικίας για τις συντάξεις.

Αυτές οι συστάσεις του Δ.Ν.Τ. στην ουσία αποτελούν το πρόγραμμα λιτότητας που προσπαθήσαν πολλές συντηρητικές κυβερνήσεις να εφαρμόσουν, από τη Λατινική Αμερική, και την Αφρική μέχρι την Ανατολική Ευρώπη και την ίδια την ΕΟΚ. Αυτά τα μέτρα εφαρμόσε η Θάτσερ και ο Μπέρζορ και έχουν εξαρθρώσει το σύστημα υγείας και κοινωνικών παροχών στην Βρετανία. Αυτά προσπαθήσε να εφαρμόσει και ο Μητσότακης στην Ελλάδα και διέλυσε τις συγκοινωνίες και έβγαλε στο σφυρί τις δημοσίες επιχειρήσεις, ριχνώντας στην ανεργία χιλιάδες εργαζομένους.

Η συνταγή του Δ.Ν.Τ. μπορεί να

σημειώνει περισσότερες ευκαιρίες και κέρδη για τους καπιταλιστές, αφού έτσι και αλλιώς η πολιτική του χάρασσεται από την αφροκρέμα του διεθνούς καπιταλισμού, αλλά για τους εργατες σημαίνει, περισσότερη φτώχεια δυστυχία και εξαθλίωση.

Ήδη έχουν φανεί και εδώ τα σημάδια αυτής της πολιτικής. Οι περικοπές στην υγεία όχι μόνο έχουν προκαλέσει τις αντιδράσεις των εργαζομένων στα νοσοκομεία αλλά βαζουν σε σοβαρό κίνδυνο την υγεία του κοσμο, όπως καταγγέλλουν οι ίδιοι οι γιατροί. Οι περικοπές στην παιδεία χτυπούν αγρία τους μαθητές, φοιτητές, και εκπαιδευτικούς. Η προσπάθεια για φαγώμα της ΑΤΑ έχει πάρει χαρακτήρα ιερου πολέμου για τους εργοδότες, ενώ έτσι

μαζόνται και για το μεγάλο φαγοποτι των ιδιωτικοποιήσεων.

Την καλύτερη απάντηση στις εισηγήσεις του Δ.Ν.Τ. και τα προγράμματα λιτότητας την δίνουν τα εκατομμύρια των εργατών που αντιστάθηκαν και αντιστέκονται στις επιθέσεις των καπιταλιστών, σε όλο το κοσμο, από την Βραζιλία μέχρι την νοτιο Αφρική, από την Νιγηρία μέχρι την νοτιο Κορέα, από την Πολωνία μέχρι την Αγγλία και την Ελλάδα. Ας ακολουθήσουμε και μεις το παράδειγμα τους.

Ας δείξουμε στον Κληρίδη, τον Οικονομίδη, και τον Κοιλιαρή, ότι το εργατικό κίνημα μπορεί να τους στείλει εκεί που εστέιλαν οι ελληνες εργάτες και φοιτητές πριν ένα χρόνο τον Μητσότακη, τον Μανό και τον Σουφλία.

ΗΜΙΚΡΑΤΙΚΟΙ

Μπορούν να γίνουν η αιχμή του δορατος εναντία στη λιτότητα

Η κυβέρνηση δήλωσε πως δεν προκειται να δώσει καμία αύξηση στους ημικρατικούς για τα επόμενα τρία συνεχή χρόνια, μέχρι και το '97 (το '98 που κόντευουν εκλογές ίσως επανεξετάσει το ζήτημα).

Ακόμα ζητά από πάνω μείωση των μισθών προσλήψης και ετοιμάζει άλλες περικοπές για καταργηση κεκτημένων δικαιωμάτων.

Κάθε φορά που οι εργαζόμενοι ζητούν αυξήσεις, η κυβέρνηση αρχίζει το γνωστό τροπάρι ότι τα χα τα δημοσία ελλείμματα φτάνει οι μισθοί των εργαζομένων. Παράλληλα συνεχίζει να καλλιεργεί τον μύθο των «προνομιούχων» και «χαραιοφαιδών» υπαλλήλων του κρατικού και ημικρατικού τομέα με στόχο να τους διασπάσει από αυτούς του ιδιωτικού τομέα.

«Αυτοσυγκράτηση»

Οι ηγεσίες των συντεχνιών αντι να απαντήσουν σ'αυτά δυναμικά και αποφασιστικά, υποβάλλοντας ουσιαστικά αιτήματα για αυξήσεις, που να ανταποκρίνονται στις ανάγκες των εργαζομένων περιορίσαν από μόνες τους τα αιτήματα στο 2.5% για το '95 και 3% για το '96.

Η «αυτοσυγκράτηση» και υποχωρητικότητα που δείχνουν οι ηγεσίες των συντεχνιών πετοσκοβώντας τα αιτήματα και η ανοχή των μισθών που καλλιεργεί η κυβέρνηση για τους δημοσίους και ημικρατικούς, θρεφεί την κυβερνητική επιθετικότητα και αδιαλλαξία και της αναγκάζει την ορέξη να θέλει πιο πολλά κάθε φορά.

Είναι χαρακτηριστικό ότι πολλά από τα κλαδικά αιτήματα που υποβλήθηκαν φέτος, υποτίθεται ότι είχαν κερδίσει από περυσί. Στην

Α.Τ.Η.Κ. ξανά υποβάλαν 13 αιτήματα που υποτίθεται είχαν κερδίσει στην προηγούμενη συλλογική συμβαση, όπως για παράδειγμα, την μείωση των χρόνων καλύψης της κλίμακας Α5 - Α7 από δώδεκα σε δέκα.

Εχουν θαψει ουσιαστικά αιτήματα και ξανά συζητούν τα κερδισμένα και ξανά διεκδικούν τα κερδισμένα. Σε αυτά τα αδιέξοδα οδηγούν οι υποχωρήσεις των συντεχνιακών

Το 2,5% και 3% που υπεβάλαν είναι σκεπη κοροϊδία. Ακόμα και αν το κερδίσουμε έτσι όπως έχει υποβληθεί δεν μας εξασφαλίζει καθόλου γιατί η κυβέρνηση ήδη μιλά για μια αύξηση 3% στο Φ.Π.Α. Και το ζήτημα βεβαίως δεν είναι μόνο οι συγκεκριμένες αυξήσεις αλλά να μη περάσει η κυβερνητική πολιτική της λιτότητας και των περικοπών που θα μας στοιχίσει πολύ περισσότερα.

Αντίσταση από τα κάτω

Μπορούμε και πρέπει να σπασουμε την κυβερνητική πολιτική για μηδεν αυξήσεις. Αυτό δεν είναι η πρώτη φορά που το καταφεραμε. Περυσί η κυβέρνηση ήθελε να κάνει τα ίδια κ'όμως δεν τα κατάφερε. Η αντίδραση των εργαζομένων και η πίεση από τα κάτω δεν αφήσαν να περάσει η πολιτική της λιτότητας. Φέτος μπορούμε να τα πιαμε καλύτερα. Η εργατική αγανάκτηση και ο θυμός ολόενα και μεγαλώνει. Μπορούμε όχι μόνο να μη αφήσουμε να περάσουν οι μηδενικές αυξήσεις σε κανένα κλάδο των εργαζομένων, αλλά να παλέψουμε για να παρουμε όλα όσα ζητούμε, όσο λίγα και αν έχουν μείνει μετά την «αυτοσυγκράτηση» που έδειξαν οι συντεχνιακοί.

Αν δεν δεχτούμε καμία υποχώρηση στα αιτήματα, αυτό θα είναι μια μεγάλη νίκη γιατί θα σπάσει τον

τσάμπουκα της κυβέρνησης και θα ανοίξει τον δρόμο και σε άλλους κλάδους να ακολουθήσουν τον ίδιο δρόμο. Αν όμως χάσουν οι ημικρατικοί που έχουν τόσο μαζικές και δυνατές συντεχνίες αυτο θα ανοίξει τον δρόμο και για τους εργοδότες στον ιδιωτικό τομέα να κάνουν τα ίδια και χειρότερα.

Οι Ημικρατικοί μπορούν και πρέπει να γίνουν η αιχμή του δορατος για να σπάσει η πολιτική της λιτότητας και των περικοπών. Για να γίνει αυτό χρειάζεται μια απάντηση από τα κάτω, από τους ίδιους τους εργαζομένους. Μια απάντηση που να αποστομώνει την κυβέρνηση και τους εργοδότες, και να δείχνει ότι οι μόνοι πραγματικοί προνομιούχοι είναι ανάμεσα τους, είναι οι βιομηχανοί και οι εργοδότες, οι διευθυνταδες τους και οι μεγαλοεκδότες που τους στηρίζουν στα χόντρα ψεμάτα τους ότι τα χα για τα ελλείμματα φτάνει οι μισθοί των δημοσίων και ημικρατικών υπαλλήλων. Για τα ελλείμματα φτάνει τα σκανδαλά, οι στρατιωτικές δαπάνες και οι επιδοτήσεις και φοροαπαλλαγές των εργοδωτών και των βιομηχανών. Χρειάζεται μια απάντηση που να χτίζει την εργατική αλληλεγγυη μεταξύ των εργαζομένων στον ημικρατικό τον δημοσιο και τον ιδιωτικό τομέα.

Οι εργαζόμενοι στον Ημικρατικό τομέα που θέλουν να παλέψουν εναντία στη λιτότητα, τις περικοπές και τις ιδιωτικοποιήσεις που θα ακολουθήσουν θα πρέπει να παρουν πρωτοβουλίες, να συντονιστούν και να πιεσουν τις ηγεσίες των συντεχνιών τους να εγκαταλείψουν την πολιτική της «αυτοσυγκράτησης» και των συμβιβασμών και να οργανώσουν την δυναμική αντίσταση ολόκληρου του τομέα στις επιθεσεις της κυβέρνησης.

Νίκος Αγιωματίτης

ΩΡΟΜΙΣΘΙΟΙ

ΤΕΡΜΑ ΣΤΗΝ ΑΝΑΜΟΜΗ

Οι επαφές που αρχισαν οι συντεχνίες των ωρομισθίων, Π.Ε.Ο και Σ.Ε.Κ με την Κυβέρνηση για ανανέωση της συλλογικής συμβασης που εληξε τον Δεκεμβριο του 1993 δεν οδηγησαν πουθενά και έτσι οι 7500 Κυβερνητικοί εργατες ετοιμαζονται να κατελθουν σε δυναμικά μετρα για διεκδίκηση των αιτημάτων τους.

Απο την αρχή του χρόνου οι συντεχνίες των ωρομισθίων εργατων υπεβάλαν τα αιτήματα της νέας συμβασης τα οποία είχαν εγκριθεί απο την Παγκύπρια Γενική Συνελευση και ζητούσαν μισθολογικές αυξήσεις 7.5% για δυο χρόνια καθώς επίσης και μερικά παρεμφερεί αιτήματα.

Μετα την «συμφωνία του Προεδρικού» μεταξύ των συντεχνιών και της Ο.Ε.Β που μίλουσε για μισθολογικές αυξήσεις όχι περαν του 2% και μονοετής συμβασεις, η ηγεσία των συντεχνιών των ωρομισθίων προσαρμωσε τα αιτήματα των εργατων με βάση αυτή τη συμφωνία αγνοώντας της αποφασή της Γενικής Συνελευσης.

Τελικά φθάσαμε στο σημείο απο 7.5% αυξήσεις για δυο χρόνια, να συζητούν για 2% για ενα χρόνο με αμεσο κίνδυνο να κλείσει συμφωνία και πιο κάτω ακόμα απο το 2% αφού η κυβέρνηση δηλώνει ότι δεν δίνει πάνω απο 1.5%.

Η Κυβέρνηση αφού καθυστέρησε όσο μπορούσε περισσότερο την έναρξη διαπραγματεύσεων για την ανανέωση της συμβασης στο τέλος εδωσε μια προταση που μονο απαραδεχτή και προκλητική θα μπορούσε να χαρακτηριστεί. Οχι μονο εδιναν 1.5% μονο αλλά προτειναν να έχει αναδρομική ισχύ απο τον Αυγουστο παγωνώντας ουσιαστικά τη συμβαση για 8 μηνες. Ζήτησαν ακόμα να συνυπολογιστούν μεσα στην γενική αύξηση της συλλογικής συμβασης του 1994, η μείωση του ωραρίου καθώς επίσης και η κατοχυρωση της αγοραστικής αξίας του ταμείου προνιας των εργατων (περίπου 2%). Αιτήματα τα οποία κερδήθηκαν μεσα στο 1993 και θεωρήθηκαν και προβλήθηκαν απο τις συντεχνίες σαν μεγάλες νικες των ωρομισθίων.

Με λίγα λόγια η προταση της κυβέρνησης ήταν να τις δώσουμε και όχι να μας δώσει.

Οι προτασεις αυτές απορριφθηκαν απο τις συντεχνίες οι οποίες εδωσαν χρονική προθεσμία για να κάνει η κυβέρνηση πιο «βελτιωμένες προτασεις». Σε αντίθετη περίπτωση θα καλεσουν σε απεργιακές κινητοποιησεις.

Οι ωρομισθιοι εργατες είναι ήδη αγανακτισμένοι με αυτή την σταση της Κυβερνησης. Για υπερδιπλασιασμο των μισθών των Βουλευτών και αγορα πολυτελών αυτοκινήτων για τους αξιωματούχους του κρατους υπάρχουν λεφτά, όμως όταν είναι για να δώσουν αυξήσεις στους εργατες παραπονιούνται πάντα ότι τα ταμεία είναι άδεια και ότι υπάρχει οικονομική κρίση, λες και οι εργατες είναι υπεύθυνοι για την χρεωκοπία του σπαιου συστηματος τους.

Με αυτή της την πολιτική η Κυβέρνηση που είναι ο μεγαλύτερος εργοδότης ενθαρρύνει τους μεγαλοκαρχαρίες της Ο.Ε.Β. να συνεχίσουν τις επιθεσεις τους εναντία στο βιωτικό επιπεδο και τις κατακτήσεις της εργατικής τάξης.

Οι εργατες όμως πρέπει να περιφρουρήσουν τα δικαιώματα τους και το βιωτικό τους επιπεδο. Η προκλητική επιθεση της Κυβερνησης χρειάζεται και μια αναλογη απαντηση. Οι Κυβερνητικοί Εργατες οι οποίοι αριθμουν 7500 μπορούν μαζί ενωμένοι να δώσουν αυτήν την απαντηση στην αντεργατική πολιτική της Κυβερνησης.

Αν η Κυβέρνηση δεν δεχθεί τα ήδη μειωμένα αιτήματα των εργαζομένων τότε ο αγώνας για την νίκη πρέπει να είναι αγώνας όλων των ωρομισθίων σε όλα τα τμήματα ταυτοχρονα και όχι απομωνομένα και κατά τμήματα όπως φαίνεται να σκεφτονται να κάνουν οι συντεχνιακοί.

Μονο κάτω απο την πίεση του μαζικού και δυναμικού αγώνα όλων των ωρομισθίων μπορεί να υποχωρήσει η κυβέρνηση.

Ντίνος Ιαωώνος

ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ

Η Αγγελίδου προσπαθεί να περάσει την καταργηση του καταλογου απο την πίσω πορτα

Η λέξη «βελτίωση» είναι η αγαπημένη της Κυβερνησης. Μετα την «βελτίωση» που θέλει να κάνει στην ΑΤΑ τώρα θέλει να «βελτιώσει» και τον καταλογο διοριστέων καθηγητών. Έτσι δικαιολογησε η Αγγελίδου τις αλλαγές στον καταλογο που προβλέπει το νομοσχεδιο που καταθεσε στη Βουλή.

Τι ειδους «βελτιώσεις» προβλέπει αυτο το νομοσχεδιο φαίνεται απο τις αντιδρασεις των εκπαιδευτικών οργανώσεων. Ο προεδρος της ΟΕΛΜΕΚ το σχολίασε λεγοντας: «οτι αυτο όχι μόνο θα αφηνει παραθυρία για ευνοιοκρατικές προσλήψεις αλλά θα ανοίγει καμαροπορτες για κατι τέτοιο.»

Αυτος είναι και ο στοχος της κυβέρνησης. Δημιουργεί ενα δευτερο καταλογο στον οποίο οι καθηγητες θα κατατασσονται αφού δώσουν γραπτες και προφορικές εξετασεις του υπουργείου Παιδείας και απο αυτον θα διωρίζεται τους μισους καθηγητες. Έτσι σταδιακά θα καταργήσει τον πρωτο καταλογο που ισχύει σημερα και που αποτελεί συμφωνία με τον προεδρο της ΟΕΛΜΕΚ «για καταχτηση του κλάδου και αποκλειει τις ευνοιοκρατικές προσλήψεις».

Πολυ δικαιολογημένα διαμαρτυρε-

ται η ΟΕΛΜΕΚ αλλά την ίδια στιγμή είναι ετοιμη να πεσει στην παγίδα που σπινει η Αγγελίδου για να περάσει την καταργηση του καταλογου απο την πίσω πορτα. Υποσχέθηκε την μονιμοποίηση των εκτακτων μεσα στα επόμενα τρία χρόνια και την καταργηση του θεσμου των εκτακτων. Αυτος όμως είναι ενας εμμε-

σος τρόπος για να παραβιάσει τον καταλογο, γιατί οι εκταχτοι διορίζονται ανεξαρτήτα απο την σειρά του καταλογου. Η άμεση μονιμοποίηση τους σημαίνει ότι θα παραβιάσει η σειρά άλλων εκπαιδευτικών που δεν δεχθηκαν να εγκαταλείψουν τις δουλειες τους για να αποδεχτούν μια αμφιβολή και καθόλου εξασφαλισμέ-

νη τοποθετηση στα δημοσία σχολεία, σαν εκτακτοι.

Αν η Αγγελίδου θέλει να καταργήσει τον θεσμο των εκτακτων ας κάνει μονιμους διορισμους με τη σειρά του καταλογου. Οι ανάγκες είναι τεραστίες. Πολλά σχολεία έχουν προβλήματα εξαιτίας της ελλειψης

εκπαιδευτικών και πολλές φορές οι τάξεις ξεπερνουν τους τριάντα και τριαντατρείς μαθητες απλώς και μονο για να μην χρειαστεί να διορίστει ένας εκπαιδευτικός παραπάνω. Με αυτο το τροπο ουτε ο καταλογος παραβιάζεται και οι εκταχτοι που απασχολούνται σημερα θα μπορέσουν να μονιμοποιηθούν πιο γρήγορα.

Μάλιστα αν η Αγγελίδου τους αναγνωρίσει την προύπηρεσία για σκοπους μισθοδοσίας και μείωσης του ωραρίου και τους παραχώρησει και τα μορία που διακαιοονται τότε όχι μονο θα ρθει η σειρά τους πιο γρήγορα για μονιμοποίηση αλλά εν τω μεταξύ θα απασχολούνται με τους ίδιους ορους όπως οι μονιμοι συναδελφοι τους.

Οι οργανώσεις των εκπαιδευτικών δεν πρέπει να αφήσουν την Αγγελίδου να καταργήσει τον καταλογο και να κάνει το ρουσφετι κυριαρχη πολιτική στην εκπαίδευση. Δεν πρέπει να την αφήσουν ακόμα να θυματοποιεί και να χειροτερεύει τις συνθήκες εργασίας των εκτακτων και να προσπαθεί να τους χρησιμοποιήσει σαν προσχημα για να καταργήσει με πλαγιο τροπο τον καταλογο.

Αγγελική Μιχαήλ

«Εργατική Δημοκρατία»

Η εφημερίδα που παλεύει για:

Επανάσταση

Και όχι ρεφορμισμό.

Για την ανατροπή του αστικού κράτους και του καπιταλισμού από την ίδια την εργατική τάξη, και όχι για την μεταρρύθμιση, διαχείριση και «επιδιορθωση» του μέσα από την Βουλή.

Εργατική Δημοκρατία

Και όχι κρατικό καπιταλισμό.

Για τον έλεγχο της παραγωγής και ολοκλήρωσης της κοινωνίας από την άμεση δημοκρατία των ιδιών των εργατών. Ο σοσιαλισμός είναι η κοινωνία της ελευθερίας, της καταργήσης των διακρίσεων και της καταπίεσης εναντίον στις γυναίκες και τις κοινωνικές μειοψηφίες όπως οι ομοφυλόφιλοι. Οι επαναστάτες παλεύουν από τώρα στο πλευρό αυτών των μειοψηφιών υποστηρίζοντας τα δικαιώματά τους.

Οι κοινωνίες της ανατολικής Ευρώπης, της Ρωσίας μετά την σταλινική αντεπανάσταση, και της Κίνας που ονομάζονται «επάρχτες σοσιαλισμός» ούτε είχαν ούτε έχουν καμία σχέση με τον σοσιαλισμό και την εργατική εξουσία. Είναι παραλλαγές του καπιταλισμού, δικτατορίες πάνω στην εργατική τάξη από μια συλλογική γραφειοκρατική καπιταλιστική άρχουσα τάξη.

Διεθνισμό

Και όχι εθνικισμό και πατριωτισμό.

Παλεύουμε για την αλληλεγγύη και ενότητα όλων των εργατών ανεξαρτήτως και πέρα από την εθνικότητα και τα συνόρα. Για την διασπαση από τους καπιταλιστές του «δικού μας» έθνους και την πάλη εναντίον σε όλους τους καπιταλιστές. Σαν ελληνοκυπριοι διεθνιστές υποστηρίζουμε το δικαίωμα αυτοδιάθεσης των κ/κ εναντίον στην «δική μας» την ε/κ άρχουσα τάξη, που τους το αρνείται, επειδή εναντίον στα δικά τους σχέδια και επιθετικότητα στρέφεται κυρία ο εργατικός διεθνισμός μας.

Παλεύουμε εναντίον στον ρατσισμό και τους διωγμούς των ξένων εργατών.

Σε αλληλεγγύη με τους καταπιεσμένους λαούς της Μ.Ανατολής παλεύουμε για να κλείσουν οι υπερκαπιταλιστικές βάσεις και οι κατασκοπευτικοί σταθμοί.

Επαναστατική οργάνωση

της εργατικής τάξης.

Για να μετατρέψει η κρίση του καπιταλισμού και οι εξεγέρσεις των μαζών των εργατών με επιτυχία σε κατάληψη της εξουσίας από την εργατική τάξη χρειάζεται η οργάνωση της επαναστατικής πρωτοπορείας τους σε επαναστατικό κόμμα.

Εφημερίδα της Οργάνωσης «Εργατική Δημοκρατία»
οδός Αρχιεπισκόπου Μακαρίου Γ' 92 Καψακλή.

T.K. 7280, Λευκωσία
τηλ. 02-349770

Εκδοτής - Υπεύθυνος για το νομό:

Ντίνος Αγιωματίτης

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Το βιβλίο η «Ζουγκλα» γραφτηκε το 1906 από τον σοσιαλιστή αμερικανό συγγραφέα Απτον Σινγκλαϊρ και δημοσιεύτηκε σε συνεχείς σ' ένα βδομαδιακό σοσιαλιστικό περιοδικό με κυκλοφορία μισό εκατομμύριο φύλλα, κυρίως σε εργατικές περιοχές.

Σκηνικό της «Ζουγκλας» αποτελούν τα σφαγεία και οι φτωχογειτονίες του Σικάγου, όπου εργαζόταν και ζούσαν χιλιάδες εργάτες, στην πλειοψηφία τους μεταναστεύσαντες. Ο Σινγκλαϊρ έζησε ανάμεσα τους επτά βδομάδες για να μπορεί να παρουσιάσει και να καταγγείλει

την φρικτή πραγματικότητα της ζωής τους.

Όταν δημοσιεύτηκε το βιβλίο ξέσπηξε μεγάλο θόρυβος. Η περιγραφή της αγρίας εκμεταλλεύσης και καταπίεσης των χιλιάδων εργατών των σφαγείων είναι συγκλονιστική. Επίσης η φρικτή και ανατριχιαστική αποκάλυψη της νοθείας των αλλαντικών με κάθε λογής χημικά, η χρησιμοποίηση χαλασμένων και σαπών κρεάτων, και μάλιστα σταμπαρασμένων από τους κρατικούς επιθεωρητές, εξοργισαν τον κόσμο.

Επιπλέον η σχέση της αστυνομίας με τον υποκόσμο και η εξαγορά ψήφων από τους πολιτικούς αποτέλεσαν κυριολεκτικά μια γροθιά στο στομάχι της καθώς πρέπει Αμερικής.

Μέσα από τη Ζουγκλα ο Σινγκλαϊρ περιγράφει τη πορεία του Γιουρκίς, ενός Λιθουανού χωριάτη που έρχεται στην Αμερική με τους συγγενείς του, που, όπως λέγανε, «πλούσιος και φτωχός εισαι λευτερός». Μπορείς να κανείς ότι τραβή η ψυχή σου και να λογαριάζεσαι ίδια καλός με τον κάθε ένα. Φτάνει να βρικές λεφτά για το ταξίδι και τότε πια μπορούσες να πεις πως τελείωσαν τα βασάνια σου.

Ο Γιουρκίς λοιπόν ήταν απ' αυτούς τους «τυχερούς» που ξεφυγαν από την αθλιότητα της Τσαρικής Τυρρανίας και ήρθαν να δουλέψουν στα σφαγεία του Σικάγου, γεματοί ονείρα και ελπίδες για μια καλύτερη ζωή.

Φρικτή του καπιταλισμού

Όμως οι αθλίες και βρωμικές συνθήκες στην εργάτοπολη όπου ζουν, τους κάνουν να καταλάβουν πολύ γρήγορα τη μαυρή αλήθεια. Ότι το

μόνο υλικό που είχαν να κτίσουν τη ζωή τους ήταν η βρωμία και η αθλιότητα. Ότι «ο φτωχός ήταν και εδώ σχεδόν το ίδιο φτωχός

όπως και σε κάθε άλλη γωνία της γης». Οι υποσχέσεις των εντυπωσιακών και φωτεινών ρεklamών για μια «άνετη ζεστή φωλιά» αποδείχτηκαν μια σκεπή απάτη.

Όταν ο Γιουρκίς πηγαίνει για πρώτη φορά στο κονσερβαδικό μενεί κυριολεκτικά εκθαμβός από το τελεία οργανωμένο και συντονισμένο τρόπο που δουλεύουν εργάτες και μηχανές. Ήταν γι' αυτόν ένα θαύμα που το μόνο που μπορούσε να κάνει κανείς, ήταν να το δέχεται όπως το έβλεπε και να κάνει ότι του έλεγαν, αν ήθελε να συμμετέχει σ' αυτή την υπερόχη, πυρετική ανθρώπινη δραστηριότητα.

Έτσι ο Γιουρκίς ενοίωθε τυχερός που είχε μια θέση στο κονσερβαδικό.

Ξεκίνησε πιστευοντας πως αν δούλευε σκληρά θα ανεβαίνε, θα γινόταν ειδικευμένος εργατής και θα έτσι θα έπανε την καλή. Όμως πολύ γρήγορα ανακάλυψε ότι στα σφαγεία μόνο οι χαφιέδες και οι γλυφτές γίνονταν επιστάτες. Οποιος δούλευε καλά, τον ζορίζαν να δούλευει όλο και πιο γρήγορα, όσο που να ξεζουμιστεί και έπειτα τον πετάζαν στο δρόμο.

Οι εργάτες δεν ήταν τιποτ' άλλο παρά γριναζία στη μεγάλη μηχανή των αλλαντικών. Όσα μέρη αυτής της ανελέητης κρεατομηχανής χάλουσαν από την πολλή χρήση και από το χρόνο έπρεπε να αντικατασταθούν από καινούργια.

Η πίστη του Γιουρκίς στα «πραγματα όπως έχουν» ραγίζει από την καταντία των συγγενών του και του ίδιου. Οι περισσότεροι πεθαίνουν από τις αρρώστιες, τη φτώχεια και το κρύο. Τα παιδιά βγαίνουν στο δρόμο για να ζήσουν και οι γυναίκες καταλήγουν στην πορνεία για ένα κομμάτι ψωμί.

Αυτή είναι η μοίρα εκατοντάδων εργατών της κρεατοβιομηχανίας.

Οργάνωση

Ο Σινγκλαϊρ όμως δεν μένει μόνο στην αγανάκτηση και την καταγγελία για τα βασάνια της εργατικής τάξης. Δεν τη βλέπει σε μια παθητική μαζα αλλά τη παρουσιάζει να οργανώνεται στα συνδικάτα και να πολεμά για τα δικαιώματά της. Περιγράφει τη μεγάλη απεργία στη βιομηχανία αλλαντικών που κράτησε δύο μήνες. Εβδομήντα χιλιάδες εργαζόμενοι, που μιλούσαν πολλές διαφορετικές γλώσσες αγωνίζονται ενωμένοι για κατοχύρωση των μισθών τους.

Ο Γιουρκίς ανακαλύπτει το συνδικάτο και εκεί συναντά εργάτες με τις ίδιες εμπειρίες και ελπίδες. Όμως πέρασε μέσα από μια μακριά διαδικασία για να φτάσει

ΑΠΤΟΝ ΣΙΝΚΛΑΙΡ

Η
ΖΟΥΓΚΛΑ

Υ
γραμμάτα

στη ταξική συνειδητοποίηση.

Το μέλλον ο Σοσιαλισμός

Όταν σακατεύεται από το ανελέητο φουλαρίσμα της δουλειάς, πεφτεί στην απογνώση και την εγκατάλειψη, γίνεται αλητής, μικροαστέωνας ακόμα και απεργόσπαστης μέχρι που πειθείται ότι ο σοσιαλισμός αποτελεί τη μονή διεξόδο από την καπιταλιστική ζουγκλα.

Γίνεται δραστήριο μέλος του Σοσιαλιστικού κόμματος και αγωνίζεται με πάθος για τη διάδοση των σοσιαλιστικών ιδεών.

Εννενήντα χρόνια μετά το βιβλίο του Σινγκλαϊρ είναι επικαιρό. Η φύση του Καπιταλισμού δεν έχει αλλάξει από τότε. Οι ιδέες του σοσιαλισμού και της επανάστασης διατηρούν όλη τους τη φρεσκάδα.

Μυριανθή Λοΐζου

Τα λόγια των τελευταίων γραμμών της «Ζουγκλας» ηχούν επικαιρά και σήμερα... «Και τότε θα έρθει το κύμα που κανείς δε θα μπορεί να το σταματήσει, η παλιρροία που δεν μπορεί να γυρίσει πίσω παρα μόνο όταν θα έχει πλημμυρίσει τα πάντα - θα είναι αδύνατο να της αντισταθείς - στη συσπείρωση όλων των οργανωμένων εργατών κάτω από τα λάβαρα μας και θα τους οργανώσουμε, θα τους εκπαιδεύσουμε, θα τους οδηγήσουμε στη νίκη. Θα συντριψούμε την αντίδραση και το Σικάγο θα γίνει δικό μας. ΤΟ ΣΙΚΑΓΟ ΘΑ ΓΙΝΕΙ ΔΙΚΟ ΜΑΣ.»

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

5/10

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΥΠΕΡΑΞΙΑ

12/10

ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

19/10

ΟΧΤΩΒΡΗΣ 1917

26/10

Η ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΙΣΒΟΛΗ ΣΤΗΝ ΑΪΤΗ

2/11

ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΚΜΕΤΑΛΕΥΣΗ

Όλες οι συζητήσεις γίνονται στα γραφεία της οργάνωσης και αρχίζουν η ώρα 8:00 μμ

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Γραφτείτε συνδρομητές

Συνδρομή για ένα χρόνο

Εσωτερικού £5 - Εξωτερικού £10

ΟΝΟΜΑ _____

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ _____

T.K. 7280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Μετα τις εκλογικές νικές των πρώην Κομμουνιστικών Κομμάτων

Επιστρέφει ο σταλινισμός στην Αν. Ευρώπη;

Οι εκλογικές επιτυχίες που είχαν τους τελευταίους μήνες διάφορα πρώην Κομμουνιστικά Κομμάτα (Κ.Κ.) στις χώρες της Αν. Ευρώπης έδωσαν την ευκαιρία να εμφανιστούν διάφορες αναλύσεις που προσπαθούν να εξηγήσουν το φαινόμενο.

Απο τα δεξιά εντυπία εμφανίζεται η ανάλυση ότι «επιστρέφει το φαντάσμα του Κομμουνισμού» που υποτίθεται ότι θα έπρεπε να είχε οριστικά πεθάνει.

Απο τα αριστερά, εξηγούν την άνοδο των πρώην Κ.Κ. σαν εκφραση της νοσταλγίας του κοσμου για το παλιό καθεστώς. Προχωρούν μάλιστα σε συγκρίσεις του σημερινού καθεστώτος με το σταλινικό καθεστώς, για φτάσουν σε συμπεράσματα σαν αυτό που έγραφε το Εργατικό Βήμα: «ακόμη και το χειρότερο είδος σοσιαλισμού είναι κατά πολύ καλύτερο από το καλύτερο είδος καπιταλισμού».

Είναι αλήθεια ότι σε μια σειρά από χώρες της Ανατολικής Ευρώπης τα κομμάτα που προήλθαν από τα πρώην Κ.Κ. άρχισαν να κερδίζουν έδαφος στις εκλογικές αναμετρήσεις. Το περασμένο Μάη το Ουγγρικό Σοσιαλιστικό Κομμα (ΟΣΚ), πρώην Κ.Κ.Ο. πήρε το 54%. Πέρσι τον Σεπτέμβρη η Δημοκρατική Αριστερή Συμμαχία (ΔΑΣ) αναδείχθηκε νικήτρια στις εκλογές της Πολωνίας. Το ίδιο έγινε και στη Λιθουανία. Άνοδο είχαν και οι πρώην κομμουνιστές στην Αν. Γερμανία. Στην Βουλγαρία το πρώην Κ.Κ. που έχει 99 από τις 240 έδρες στην σημερινή Βουλή, αρνήθηκε να σχηματίσει κυβέρνηση μετά την παραιτήση του Μπερβάρφ γιατί προσβλέπει σε προώρες εκλογές όπου συμφωνά με δημοσκοπήσεις αναμένεται να αυξηθεί ακόμη περισσότερο το ποσοστό του και να βγει νικήτριας.

Που οφείλεται όμως αυτή η άνοδος; Μήπως είναι το φαντάσμα του κομμουνισμού όπως λένε οι δεξιοί ή μήπως οι εργάτες ξεχάσαν τα εγκλήματα και τις βαρβαρότητες του σταλινισμού και νοσταλγούν το παρελθόν όπως λένε οι σταλινικοί;

Κρατικός καπιταλισμός

Ούτε το ένα ούτε το άλλο. Αυτή η άνοδος οφείλεται μόνο και μόνο στην αγανάκτηση των εργατών σ' αυτές τις χώρες, απέναντι στους νέους διαχειριστές της εξουσίας. Σ' αυτές τις χώρες δεν υπήρχε κανένας είδος σοσιαλισμού. Αυτά που υπήρχαν ήταν καθεστώτα κρατικού καπιταλισμού όπου μικρές ελίτ - η κρατική και κομματική γραφειοκρατία - είχαν μετατραπεί σε άρχουσες τάξεις που καλυμμένες πίσω από τις κοκκι-

Ανατολικό Βερολίνο 1953. Οι εργάτες ξεσηκώνονται εναντίον στην άρχουσα τάξη του κρατικού καπιταλισμού. Χρειάστηκαν τα ρωσικά τανκς για να καταστήλουν την εξέγερση.

νες σημαίες και τα σύμβολα του Μεγάλου Οχτωβρη, επίπλαν κυριολεκτικά το αίμα των εργατών με το καλάμακι σε μια προσπάθεια να ανταγωνιστούν με επιτυχία τους καπιταλιστές συναδέλφους τους στην Δύση.

Αυτές οι στιγμές δικτατοριών που επέβαλαν βίαια γρήγορους ρυθμούς συσσώρευσης στις πλάτες της εργατικής τάξης, οδήγησαν σε μια σειρά από εξεγέρσεις σ' όλη την διάρκεια των 45 χρόνων κυριαρχίας του σταλινισμού στην Α. Ευρώπη: Στην Ανατολική Γερμανία το 1953, στη Πολωνία και Ουγγαρία το 1956, στη Τσεχοσλοβακία το 1968, στη Πολωνία το 1970, 76, 81.

Εξεγέρσεις που δεν στοχεύαν στο να φέρουν την «ελεύθερη αγορά» όπως ισχυριζόνταν οι δυτικοί αναλυτές αλλά προσπαθούσαν να στησουν μορφές εργατικής εξουσίας και να ξαναζωντανέψουν τις παραδόσεις του Οχτωβρη.

Η εξέγερση του '56 στην Ουγγαρία, ξεκίνησε από μια μαζική διαδήλωση 100.000 ανθρώπων στο κέντρο της Βουδαπεσής, στις 22 του Οχτωβρη. Η τότε κυβέρνηση προσπάθησε να την καταστήλει με τα ενσφαιρα πυρά της ειδικής αστυνομίας (ΑΒΟ). Η βίαιη καταστολή είχε

αντίθετα αποτελέσματα. Η διαδήλωση επεκταθηκε με συγκρούσεις με την αστυνομία, με οδοφραγμάτα, βομβές μοτοσφ, καταληψεις τανκς. Αρκετοί φανταροι και αστυνομικοί άρχισαν να συμμαχούν με τους εργάτες και συντομα ο Γκερο, ο αρχηγός της κυβέρνησης, υποχώρησε μπροστά στην πίεση της εξέγερσης και παραιτήθηκε. Αντικαταστάθηκε από τον μέχρι πριν λίγο εξοριστο Ιμρε Νάγκυ.

Η νίκη των εργατών ήταν μεγάλη. Δεν σταμάτησαν όμως. Οπλισμένοι με αυτοπεποίθηση άρχισαν να οργανώνονται σε επαναστατικά συμβούλια παντού. Οι εργάτες που κατά τους σταλινικούς είχαν τολμήσει να εξεγερθούν κατά του δήθεν «σοσιαλιστικού καθεστώτος» ακολουθούσαν αυθόρμητα το παράδειγμα της προλεταριακής επανάστασης. Ο κίνδυνος ήταν μεγάλος για το καθεστώς. Εστί στις 4 Νοεβρη του '56 επέμβαίνει ο ρωσικός στρατός που μέσα από μια ανελέητη σφαγή με 20.000 νεκρούς κατέστηλε την εξέγερση.

Παρομοία είχαν γίνει και με τις άλλες εξεγέρσεις. Όλες είχαν κατασταλεί βίαια από τα σταλινικά καθεστώτα είτε με την βοήθεια της δικής τους ειδί-

κής αστυνομίας, είτε με την βοήθεια του ρωσικού στρατού.

Τέτοια μισήτα καθεστώτα είναι που ανετρεψαν οι επαναστάσεις του 1989 στην Α. Ευρώπη. Πέντε χρόνια αργότερα οι εργάτες δεν έχουν ξεχάσει. Πότε δεν νοσταλγούν το σταλινικό καθεστώς και τις βαρβαρότητες του. Αντίθετα το μισούν.

Μεταπολιτεύσεις

Μπορεί αυτά τα καθεστώτα να επέσαν αλλά όχι και οι άρχουσες τάξεις σ' αυτά τα κράτη. Τα στελέχη του κρατικού μηχανισμού, οι γραφειοκράτες και οι στρατοκράτες παραμένουν στη θέση τους. Αλλάξαν απλώς τίτλους και έχουν προσαρμοστεί στα νέα δεδομένα - αυτό απαιτεί το δυτικό μοντέλο και η οικονομία της αγοράς. Ηδη από τις αρχές του '80 είχαν αρχίσει να φλερταρούν αυτό το μοντέλο, ενώ οι νέοι διαχειριστές που διαδεχτήκαν τα σταλινικά καθεστώτα μετά το '89-'90 επιτάχυναν την στροφή προς την αγορά.

Στην Ουγγαρία, που εθεωρείτο το μοντέλο ομαλής μεταβασης από τον «κομμουνισμό», όπως λένε, στον καπιταλισμό, οι ξένες επενδύσεις ξεπεράσαν το άθροισμα των ξένων επενδύσε-

ων σε όλες τις άλλες χώρες της Αν. Ευρώπης μαζί, ενώ το 60% των προϊόντων παράγεται από τον ιδιωτικό τομέα λόγω των ιδιοτικοποιήσεων. Όλες αυτές οι δήθεν «επιτυχίες» δεν λένε τίποτε όμως στο 12% των Ουγκρών που είναι ανεργοί σήμερα, όπως δεν λένε στα 3 εκατομμύρια ανεργούς Πολωνούς, ή στο 50% των ρωσών που ζουν κάτω από το όριο φτώχειας.

Μπορεί η «ελεύθερη αγορά» να έφερε στα «νέα» αφεντικά σε αυτές τις χώρες πλούτο αλλά για τη μεγάλη μάζα της εργατικής τάξης έφερε πείνα, φτώχεια, και εξαθλίωση ενώ χιλιάδες έχουν χάσει τη ζωή τους σε εργατικά ατυχήματα. Παράλληλα οι αντιδραστικοί νομοί που έφεραν οι συμμαχίες των νέων διαχειριστών με τις θρησκευτικές ηγεσίες και τους ακροδεξιούς και φασίστες έφεραν οτιδήποτε άλλο εκτός από ελευθερία και δημοκρατία όπως υποσχόταναν.

Ψηφίζοντας λοιπόν τα πρώην Κ.Κ. οι εργάτες στην ουσία μαυρίζουν τις κυβερνήσεις που διαδέχτηκαν τους σταλινικούς στην εξουσία. Δεν θέλουν όμως με καμία δύναμη να επιστρέψουν πίσω. Η καταψήφιση της αγοράς δείχνει ότι το εργατικό κίνημα κοιτάζει προς τα αριστερά.

Σοσιαλισμός από τα κάτω

Όπως το κίνημα δεν υποταχτηκε στα σταλινικά καθεστώτα και εξεγερθηκε παρα πολλές φορές στα 45 χρόνια της ύπαρξής τους στην Α. Ευρώπη, έτσι και σήμερα δεν συμβιβάζεται με καμία κομματική ηγεσία και συνεχίζει να παλεύει. Αυτό φανερώνεται πολύ καθαρά στη Πολωνία, όπου εννιά μήνες μετά που οι εργάτες έφεραν στην εξουσία τη ΔΑΣ, οι ίδιοι εργάτες έχουν αρχίσει μαζικές κινητοποιήσεις με απεργίες, καταληψεις και διαδηλώσεις.

Η καταψήφιση των μεταπολιτεύσεων μπορεί να οδήγησε στην εξουσία κομμάτα που προέκυψαν από τα παλιά Κ.Κ. αλλά παράλληλα έχουν αρχίσει να ξεσκεπαζόνταν και να διαλύονται οι αυταπάτες για το τι μπορούν να περιμένουν οι εργάτες από αυτά. Οι Πολωνοί εργάτες επιβαλίνουν με τον καλύτερο τρόπο ότι πήραν το μήνυμα: Καμία ηγεσία σταλινική, δεξιά ή σοσιαλδημοκρατική δεν τους αντιπροσωπεύει. Μόνο μέσα από τους δικούς τους αγώνες, με το δυναμισμό της αντίστασης από τα κάτω και την αυτοοργάνωση μπορούν να κερδίσουν αυτό που χρειάζονται - ένα πραγματικά εργατικό κράτος όπου οι ίδιοι θα έχουν τον έλεγχο της κοινωνίας.

Βαρναβας Αντωνίου

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

Τα προβλήματα λυνονται με αγώνες

Το Πανεπιστήμιο Κύπρου μπηκε στον τρίτο χρόνο λειτουργίας του και τα τεραστία προβλήματα ερχονται να προσγειώσουν ανώμαλα τους νέους φοιτητές οι οποίοι ίσως να ετρεφαν κάποιες αυταπάτες για το που θα βρισκόταν με το ξεκίνημα του ακαδημαϊκού χρόνου. Μερικές μέρες στο Πανεπιστήμιο ήταν αρκετές για να πείσουν ακόμα και τους πιο αισιόδοξους φοιτητές ότι έχουν ν'αντιμετωπίσουν σοβαρά προβλήματα που εκκρεμούν για χρόνια.

Πρώτο και κυριότερο το στεγαστικό. Το Υπουργείο Παιδείας βρήκε λύσεις που βόλευσαν ουσιαστικά μόνο την κυβέρνηση και την πολιτική λιτοτητας που προσπαθεί να επιβάλει. Η φτηνή λύση λέγεται λυόμενες αιθουσές που είναι κατασκευασμένες από αμιάντο. Όπως είναι αποδεδειγμένο ο αμιάντος είναι καρκινογόνος. Μήπως η υγεία των φοιτητών είναι τόσο ασήμαντη ώστε δεν μπορούσαν να κτιστούν 5-6 αιθουσές σωστών προδιαγραφών; Το Υπουργείο παίζει την υγεία των φοιτητών κορώνα-γραμμάτια για να εξοικονομήσει μερικές χιλιάδες λίρες.

Το πρόβλημα του στεγαστικού δεν σταμάτα εδώ. Η εισοδος άλλων 500 φοιτητών εκανε την χρήση των δημοσίων χώρων όπως η βιβλιοθήκη, τα εργαστήρια ηλεκτρονικών υπολογιστών, την καφετερία και το κυλικείο πολύ δύσκολη αν όχι αδύνατη. Το ερώτημα είναι: ποτέ θ'αρχίσει επιτέλους η ανέγερση της περιβόητης πανεπιστημιούπολης; Προτού ακόμα αρχίσουν τα έργα για την οικοδόμηση του Πανεπιστημίου γίνεται λόγος για ολοκλήρωση του το 2008. Τελικά ίσως δεχθεί σαν πρώτους φοιτητές του τα εγγόνια μας!

Επιπλέον η κυβέρνηση υποχρεώνει τους φοιτητές που έχουν υπηρετήσει τη στρατιωτική τους θητεία να παρουσιάζονται κάθε λίγο και λιγάκι σε στρατιωτικές ασκήσεις χανοντας διαλέξεις, κανόντας έτσι ακόμα πιο αντιξοές τις συνθήκες των σπουδών τους.

Ένα άλλο ζήτημα που απασχολεί έντονα τους φοιτητές είναι αυτό των διδασκτρών. Οι δύο χιλιάδες λίρες είναι πολύ μεγάλο ποσό για να πληρώνουν όσοι χάσουν μαθήματα, ενώ κάνουν απαγορευτικές τις σπουδές για νέους που αναγκάζονται να δουλεύουν. Οι αντιδράσεις των ελλαδίτινων φοιτητών για τα διδάκτρα ήταν πολύ δικαιολογημένες αφού δεν περιμεναν να πληρώνουν σε ένα μέρος που ισχυρίζεται ότι παρέχει δωρεάν παιδεία. Για φέτος οι Ελλαδίτες φοιτητές απαλλαγκαν από την πληρωμή τους αλλά ποσο οριστική είναι αυτή η διευθέτηση; Οι φοιτητές του Πανεπιστημίου στο σύνολο τους πρέπει να διεκδικήσουν καταργηση των διδασκτρών για όλους.

Η κυβέρνηση όμως υποσχεται κι ένα ζοφερό μέλλον για τους αποφοίτους του Πανεπιστημίου. Με την εφαρμογή του Ενιαίου Κρατικού Μισθολογίου σημαίνει ότι όσοι θα εργοδοτηθούν μετά την αποφοίτησή τους στο δημόσιο τομέα ο μισθός προσληψής τους θα είναι κατά πολύ μικρότερος απ'ότι είναι σήμερα.

Το τελευταίο αλλά όχι και πιο ασήμαντο ζήτημα είναι η αυτονομία του Πανεπιστημίου και των φοιτη-

τών. Η κυβέρνηση προσπαθεί φανερά να βάλει χέρι στη διοίκηση του Πανεπιστημίου ώστε να ελέγχει την κατάσταση. Θέλει να "στρατεύει", το Πανεπιστήμιο γιατί οι φοιτητές σαν ένα δυναμικό κομμάτι της κοινωνίας μπορούν να δημιουργήσουν στην κυβέρνηση πολλούς πονοκεφάλους.

Γι'αυτό η Αγγελίδου και ο Αναστασιάδης προσπαθούν να δημιουργήσουν καθεστώς για το πανεπιστήμιο ομοίο με αυτό που ισχύει σε δικτατορίες και αυταρχικά καθεστώτα.

Τα προβλήματα των φοιτητών είναι πολλά. Η λύση τους μπορεί να έρθει μόνο μέσα από αγώνες. Στην πρώτη γενική συνέλευση της χρονιάς η προεδρος της ΦΕΠΑΝ (Φοιτητική Ένωση Παν/μιού) μίλησε για δυναμικά μέτρα περιλαμβανομένων και των καταλήψεων. Οι προηγούμενες δύο χρονιές όμως απέδειξαν ότι δεν αρκούν μόνο τα μεγάλα λόγια. Χρειάζονται πράξεις. Οι φοιτητές του Πανεπιστημίου πρέπει να διεκδικήσουν με διαδηλώσεις, κινητοποιήσεις και καταλήψεις αυτά που δικαιούνται.

Μαριος Χ'Ανασταση

ΜΑΖΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΣΤΙΣ 19 ΟΧΤΩΒΡΗ

Οι Φοιτητικές ενώσεις και η ΠΟΦΝΕ προγραμματίζουν 24 ωρη πανφοιτητική αποχή στις 19 Οχτωβρη και πορεία στο Προεδρικό εναντίνα στη μείωση των μισθών προσληψείς που προβλέπει το ενιαίο μισθολογίο και για άμεση επιλψη του στεγαστικού προβλήματος.

Η επιτυχία των κινητοποιήσεων αυτών θα στηλει ένα ξεκαθαρό μήνυμα στη κυβέρνηση ότι δεν μπορεί να κοροϊδεύει συνέχεια τους φοιτητές, ούτε μπορεί να ρίχνει τα βάρη της κρίσης στη πλάτη της νεολαίας.

Αυτή η κινητοποίηση μπορεί και πρέπει να γίνει η αρχή για την δημιουργία ενός μαζικού, μαχητικού φοιτητικού κινήματος που να διεκδικήσει καλύτερες συνθήκες σπουδών, πραγματικά δωρεάν παιδεία και καλύτερους όρους εργοδοτήσης της νεολαίας. Περύσι οι μαζικές και δυναμικές κινητοποιήσεις των φοιτητών στη Γαλλία αναγκάσαν την συντηρητική κυβέρνηση του Μπαλατύρ να αποσυρεί ένα παρόμοιο νομοσχέδιο και οδήγησαν σε παραίτηση τον υπουργό οικονομικών. Αυτό είναι το καλύτερο παράδειγμα για να ακολουθήσουμε.

Στην Ελλάδα, οι εφημερίδες και τα κανάλια, ζουν στον πυρετό των δημοτικών εκλογών. Τα ΜΜΕ, βομβαρδίζουν τον κόσμο με ειδήσεις και δημοσκοπήσεις γύρω από τις εκλογές προσπαθοντας να δημιουργήσουν προεκλογικό κλίμα, ενώ ταυτοχρονα εξαφανίζουν κάθε ειδηση που έχει να κάνει με εργατικό αγώνα. Όμως η προσοχή των εργαζομένων είναι στραμμένη αλλού γιατί η πραγματικότητα των αστικών κεντρών κάνει τις υποσχέσεις που δίνουν απλόχερα οι υποψήφιοι για "άνθρωπινες πόλεις" να αντηχουν κουφίες.

Η αλήθεια που προσπαθούν να κρυφουν τα ΜΜΕ είναι ότι η Ελλάδα μπαίνει σε ένα καυτό φθινοπωρο εργατικών αγώνων. Δυναμώνει η αντίσταση μεγάλων κομμάτων της εργατικής τάξης στην λιτοτητα και τις ιδιωτικοποιήσεις που θέλει να περάσει η κυβέρνηση, με κινητοποιήσεις και απεργίες, όπως η 48ωρη απεργία στον ΟΤΕ - τον ελληνικό οργανισμό τηλεπικοινωνιών, καταλήψεις εργοστασίων όπως στην κλωστοϋφαντουργία ΓΑΒΡΙΗΛ και την προγραμματισμένη 5ωρη στάση των εργαζομένων στα νοσοκομεία.

Με το ξεκίνημα της νέας σχολικής χρονιάς ήρθαν ξανά στο προσκήνιο τα τεραστία προβλήματα της εκπαίδευσης. Οι περικοπές της Ν.Δ. έφεραν την διαλυση στα γυμνάσια και τα λύκεια και η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ δεν έκαμε τίποτε για να αλλάξει την κατάσταση προς το καλύτερο. Αντίθετα συνεχίζει την νεοφιλελευθερή επίθεση εναντίνα στην δημοσία επαιδευση. Οι ανάγκες σε διδακτικό προσωπικό, και σχολικά κτίρια είναι μεγάλες.

Στα σχολεία μαθητές και καθηγητές λένε όχι σε μια ακόμα χρονιά με σχολεία ερείπια, με λίγους και κακοπληρωμένους καθηγητές και ένα σωρό άλλα κτηνημάτα και προχωρούν σε κινητοποιήσεις.

Η απεργία των εργαζομένων στον ΟΤΕ στις 21 και 22 του Σεπτεμβρη είχε μεγάλη επιτυχία. Τα κανάλια και οι εφημερίδες την εξαφανισαν, αλλά τα ποσοστά συμμετοχής έφτασαν το 80%, ξεπερνώντας ακόμα και ποσοστά απεργιών που έγιναν περσι, με την κυβέρνηση της Ν.Δ.

Οι απεργιοι εστειλαν το δικό τους μήνυμα σε δύο κατευθύνσεις. Έκαμαν ξεκαθαρό προς την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ ότι τα σχέδια της για την ιδιωτικοποίηση του ΟΤΕ

θα βρουν την ίδια αντίσταση που βρήκαν και τα σχέδια της Νέας Δημοκρατίας περσι το καλοκαίρι.

Εστειλαν επίσης ένα μήνυμα προς την ηγεσία του συνδικατού τους. Η μαζική συμμετοχή τους στην απεργία έδειξε ότι η διστακτικότητα της ηγεσίας τους, ολοκληρώνει την προηγούμενη περίοδο, δεν είχε καμία βάση. Εστειλαν μήνυμα συνέχισης και κλιμακώσης του αγώνα.

Οι εργαζομένοι στα εργοστάσια ΓΑΒΡΙΗΛ συνεχίζουν την καταλήψη στο Φαληρό και στην Χαλκίδα απαιτώντας από τον κυβερνητικό Οργανισμό Ανασυγκρότησης Επιχειρήσεων να αναλάβει την λειτουργία της βιομηχανίας.

Όσο περνάει ο καιρός η κυβέρνηση του ΠΑ.ΣΟ.Κ., που ήρθε στην εξουσία πάνω σε ένα κύμα εργατικών αγώνων που καταπόντησε την κυβέρνηση της Ν.Δ., αποδεικνύει ότι η πολιτική της δεν έχει να ζητήσει σε τίποτα από αυτήν της δεξιάς. Αντίθετα ακολουθεί τα χνάρια της με: ιδιωτικοποιήσεις στον ΟΤΕ, περικοπές των δαπανών στα σχολεία και στα νοσοκομεία, σχέδια "εξυγιάνσης" όπως αυτό της Ολυμπιακής Αεροπορίας και κλεισίματα εργοστασίων όπως στην περιπτωση του κλωστοϋφαντουργίας Γαβριήλ. Μ'αλλά λόγια λιτοτητα διαρκείας με το λεγόμενο "προγραμμα συγκλίσης" της ευρωπαϊκής ένωσης.

Όμως ολό και περισσότεροι εργατές ξεκαθαρίζουν ότι δεν είναι υποχρεωμένοι να δεχτούν μαρολατρικά την πολιτική της λιτοτητας και των ιδιωτικοποιήσεων είτε αυτή έρχεται από την Ν.Δ. είτε από το ΠΑΣΟΚ. Η μνημη των φανταστικών αγώνων εναντίνα στην πολιτική της λιτοτητας της κυβέρνησης του Μητσστακη είναι ακόμα νωπή και η εργατική τάξη παίρνει ξανά το δρόμο των απεργιών και των καταλήψεων.

Αυτό που φάνηκε καθαρά μέσα από τις κινητοποιήσεις είναι ότι οι εργατές έχουν την δύναμη να σταματήσουν τις ιδιωτικοποιήσεις, να ανοίξουν τα κλειστά εργοστάσια, να σπασουν την πολιτική της λιτοτητας και των περικοπών στην υγεία και την παιδεία.

Εκείνο που χρειάζεται είναι η οργάνωση του αγώνα στην βάση να μπορέσει να ξεπεράσει τις ταλαντεύσεις, την ανοργάνωση και την ηττοπαθεία που σπέρνουν οι γραφειοκράτες των συντεχνιών.